

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.
ΑΡΙΘΜ. 20 (164).

Συνδρομή αρχαιμένη από 1. Απριλίου εκάστου έτους έτησία μόν
φρ. χρ. 25 εξαμήνος δέ φρ. χρ. 12 1/2.

ΕΤΟΣ Ζ΄.
τῆ 15/27. Ιανουαρίου 1892.

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΓΕΒΙΤΣ.

 νεωστί αποβίωσας Μέγας δούξ Κωνσταντίνος, δευτερότοκος υιός του αυτοκράτορος Νικολάου και πατήρ της σελπίης ημών βασίλισσης, έφανέ-
ρασεν εν τῷ βίῳ αὐτοῦ κατά διαφόρους περιστάσεις άσυνήθη δάρα του πνεύματος και του χαρακτήρος. Έγεννήθη τῆ 27 Σεπτεμβρίου 1827. Έκ παιδικῆς ηλικίας προ-
ωρίσθη αρχιναύαρχος. Μέχρι του 1860 ὁ Μέγας δούξ έδευρείτο ως φιλελεύθερος, και εν τῆ ιδιότητι αὐτοῦ ως ύπουργός τῶν ναυτικῶν και ως αρχιναύαρχος εισηγάγεν εὐδῶς μετά την εν Παρισίοις συνομολόγησιν τῆς ειρήνης πολλὰς μεταρρυθμίσεις κατά δυτικοευρωπαϊκόν πρότυπον. Διά τῶν ναυτικῶν στρατιῶτας κατηγορήθη ἡ ποινη τῆς μαστιγώσεως. Ένεκα τῶν φιλελευθέρων αὐτοῦ φρονημάτων ὁ Μέγας δούξ Κωνσταντίνος διαρίσθη ὑπό του αυτοκράτορος τῷ 1857 πρόεδρος τῆς επιτροπῆς, ἥτις ᾤφειλε νά προπαρασκευάσῃ τὸν περι ἀπελευθερώσεως τῶν δουλοπαροικῶν νόμον, ἀλλά περιήλθεν ἐκεῖ εἰς τοσοῦτον σφο-
ΚΑΒΙΩ. ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

δράς ἔριδας και συγκρούσεις πρὸς τοὺς εὐγενεῖς γαιοκτῆμονας, ὥστε ἐπέμφθη ὑπὸ του ἀδελφοῦ του εἰς περιηγήσεις. Τότε ἐπεσκέφθη τὴν Κωνσταντινούπολιν και ἔπειτα τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐπανακάμφας εἰς Πετρούπολιν ὁ Μέγας δούξ ἐπὶ μακρὸν χρόνον διετέλεσεν ἡγέτης τῶν «Εὐρωπαϊῶν ἐλευθεροφρόνων», οἵτινες ἐξ αὐτοῦ ἔλαβον και τὴν ἐπωνυμίαν «Κωνσταντινόβ-
τσοι» ὡσαύτως διά τὰ φιλελεύθερα φρονήματά του ὁ Μέγας δούξ διαρίσθη ἀντιβασιλεὺς τῆς Πολωνίας τῷ 1862. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας μόλις ἑβδομάδας ἐπυροβόλησαν κατ' αὐτοῦ και κατά του Μαρκησίου Βιελοπόλσκη, ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι παρὰ τοῖς Πολωνοῖς δέν ἦτο καθόλου ἀρεστός και προσφιλής. Ἀφοῦ πλέον του ἐνὸς ἔτους διέτριψεν εν τῆ ἀλλοδαπῇ, ἐπανῆλθεν αὐδὶς εἰς Πετρούπολιν, ὅπως συνομολόγησῃ εἰρήνην πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του. Ἀνέλαβε τὴν προεδρίαν εν τῷ συμβουλίῳ τῆς ἐπικρατείας. Μετὰ τὸν θάνατον του Ἀλεξάνδρου Β' ἀπέθηκεν ὅλα αὐτοῦ τὰ ἀξιώματα,
† 13/25 Ιανουαρίου.

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΓΕΒΙΤΣ.

† 13/25 Ιανουαρίου.

ἐκτοτε δὲ ἐξη ὅτε μὲν ἐν Ὀριάνδῃ τῆς Κριμαίας, ὅτε δὲ ἐν Παρισίοις, θεραπεύων τὰς φραίας τέχνας καὶ ἴδια τὴν μουσικὴν, καὶ ἀναστρεφόμενος ὡς πρότερον μετὰ συγγραφεῶν καλλιτεχνῶν καὶ δημοσιογράφων.

Ἐκ πάντων αὐτοῦ τῶν τέκνων ἡ Βασίλισσα ἡμῶν ἐτύγγανεν ἐξαιρετικῆς παρ' αὐτοῦ στοργῆς καὶ ἀγάπης, ἣν καὶ ἀνταπέδιδεν αὐτῷ μὲ ἴσον μέτρον. Λέγεται δὲ

ὅτι ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὁ Μέγας δούξ διετήρει μετ' αὐτῆς τακτικατὰν ἀλληλογραφίαν, εἶδος τι ἡμερολογίου, ἐν ᾧ ἡ φιλόστοργος θυγάτηρ τῷ ἐξεμυστηρεῦτο καὶ τὰς μυχαιτάτας τῶν σκέψεων τῆς καὶ τῷ ἀφηγεῖτο πᾶν ὅ τι τῇ συνέβαιεν. Ἐκεῖνος δ' ἀπ' ἐτέρου τῇ ἔδιδε πολυτίμους συμβουλὰς καὶ τὴν παρηγόρει κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς πικρίας.

ΑΠΟ ΣΚΩΜΙΟΥ ΕΙΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Μέρος Γ.

Εὐρισκόμεθα ἐν Θήβαις, εἰς τὸ περιώνυμον Μέγαρον τοῦ Στρατάρχου Σαιντομέρ, Δυνατοῦ τῆς πόλεως ταύτης, Πρωτοστράτορος τοῦ Μαυρέως καὶ ὑποτελοῦς τοῦ Δουκάτου τῶν Ἀθηνῶν, ἐπικεῖται δὲ λαμπρὰ τελετὴ ἐπὶ τῇ προχειρίσει εἰς τὴν ἵπποσύνην τοῦ Λασκάρως, ἀποφασισθεῖσα τέλος τῇ ἐπιμονῇ τῆς Δουκίσσης Ἑλένης, ἥτις, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Ματθίλδης, ἤλπιεν ἐξ αὐτῆς βελτιώσει τινὰ τῶν πρὸς τὴν αὐτὴν σχέσεων τοῦ Ἑλληνος Μεγιστάνου. Ἄλλ' ἐκ τῆς πρώτης ἀμέσως σκλήης, ἐν ἣ εὐρίσκομεν ἐν καλλιμαρῶν αἰδοῦσῃ διαλεγόμενος πολλοὺς ἐκ τῶν κληθέντων Ἑυπατριδῶν, ὁράμεν ὅτι οὗτοι διακρίνεται δυσμενῶς πρὸς τὰ τεκταινόμενα καὶ θεωροῦσι κινδυνώδη τὴν ἀγύψασιν εἰς τὴν ἵπποσύνην τοῦ λαοφιλοῦς ἡγέτου τοῦ δουλωθέντος γένους, ἐν ᾧ οἱ Ἕλληνες δάκνουσιν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ τὸν ζυγόν. Μανθάνομεν ἀκολούθως ὅτι ὁ Βρυέννιος μετὰ τῶν δύο Δουκισσῶν εἶχεν ἐπίσης ἀφιχθῆ εἰς ἐξ ὧρας ἐξ Ἀθηνῶν, φονεύσας κατ' ὄδον πέντε ἵππους, καὶ ὅτι μετὰ ἓνα ἡμερᾶ παρασκευάζει οὗτος ἑτέρας λαμπράς ἐν Ἀθῆναις ἑορτάς, ὧν ἀγνωστος εἶσθε ἡ ἀληθὴς ἀφορμὴ, καθόσον ἐτύγγανεν πολυμήχανος καὶ κρυφίνους, ἐδρῶλεϊτο δὲ μόνον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τινος συνοικεσίου. Μετὰ τοῦτο παρατηρεῖ τις ὅτι περὶ τοῦ νέου ὑποψηφίου ὑπάρχει ἄλλως τε καὶ σκανδαλώδης ἱστορία, ἡ τῆς Κομήσης τῶν Σαλώνων, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀμάρτημα τοῦτο φαρῶνται ἤμιστα αὐστηροὶ οἱ παριστάμενοι.

Ζαχαρίας. Ὡ τοῦτο τίλος μᾶλλον τοῦ Λασκάρως εἰς τοῦ ἱπποῦ τοῦ κλεινὸν ἀξίωμα.

Παλαβιτισίνης. Ὁμοίως πάντες ἀμαρτίας ἔχαμεν.

Γκίζης. Τρισευτυχῆς ἐκεῖνος! Ῥόδον εὖοσμον ἡ Κομήσσα θρῦλλεῖται.

Φιλλαρέτ. Τί ἀπέγεινε;

Γκίζης. Εἰς σκοτεινὸν κελλίον καθερχομένη σου, ἀναπολεῖ τὰς ὧρας ὅτε, λαίμαργος, τὸ ἀπυροεὐμένον μῆλον ἔδακνε.

Ἐν τοῦτοις προσέρχεται ὁ Σαιντομέρ, καὶ χαιρετίζων μεγαλοπρεπῶς τοῦ εὐπατρίδας ἀγγέλλει ὅτι αἱ δύο Δουκίσσαι εἶχον κατέλθει ἤδη εἰς τὸν παράδεισον τῶν Ἀνακτόρων, ἐπικειμένης τῆς ἐνάργεως τῆς τελετῆς. Πάντες πορεύονται τότε πρὸς ἀπάντησιν αὐτῶν, καὶ ὁ Πρωτοστράτωρ, μείνας μόνος, λέγει ὅτι ἀναμένει τὸν Δούκα ὅπως ἀνακοινώσῃ αὐτῷ σπουδαίας περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Λασκάρως ἀποκαλύψεις. Πράγματι δὲ προσέρχεται μετ' ὀλίγον ὁ Βρυέννιος, ὅστις, ἀδμονῶν ἤδη

μεγάλως ἐπὶ τοῖς συμβαινούσιν, ἐτι μᾶλλον ἐξάπτεται ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ Στρατάρχου, καὶ τέλος ἀνακράζει, Παισιδῆλον, ἡλίου φαεινότερον.

Ἐπιβουλήν κακοῦργον μαγγανεύουσι καὶ τὸν ἡγέτην κούφως ἐξοπλιζόμεν ἡμεῖς.

Σαιντομέρ. Τὸ πρᾶγμα ἐντελῶς ἀσύνετον.

Βρυέννιος. Πλὴν εὐτυχῶς ὑπάρχει ἐτι φάρμακον.

Σαιντομέρ. Ἐξήγησον ἀμέσως εἰς τὴν Δουκίσσαν.

Βρυέννιος. Οὐχί γινώριζεις πῶς, ἐκεῖνη σκέπτεται.

Μισῶ τὰς ἀντιρρήσεις καὶ προδελυμένος νὸν ἀπαιτεῖται τοῦ κακοῦ ἐκρίζωσις

Σαιντομέρ. Τί σκέπτεσαι;

Βρυέννιος. Ματαῖα ἡ ἐξήγησις.

Ἄναμεινον καὶ ὄψει.

Σαιντομέρ. Ἡ Πριγκήπισσα

μετὰ τῶν δύο Δουκισσῶν προσέρχεται.

Βρυέννιος. Ἀπέλθωμεν

Σαιντομέρ. Πλὴν ἴσως . . .

Βρυέννιος. Σπεύσον, λέγω σοι.

Ἀποσύρονται, ἐν ᾧ πλησιάζουσι αἱ τρεῖς Δέσποιναί. Ἡ Ματθίλδη, πᾶσχουσα, στηρίζεται ἐπὶ τῆς Πριγκήπισσης, περιστρέφεται δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ ὀμίλια εἰς τὰ περὶ τῆς ὑγείας αὐτῆς.

Δουκίσσα Ἑλένη τῇ Ματθίλδῃ.

Αἱ παρειαί σου ἐλαφρῶς ἐβάφησαν.

Πῶς ἔχεις;

Πριγκήπισσα. Ζωογόνος ἡ μυρόεσσα

τοῦ ἀπριλίου αἵμα.

Ματθίλδη. Μόλις ἴσταμαι.

Δουκίσσα. Ἐνταῦθα ἐπ' ὀλίγον ἀναπαύθητι.

Ματθίλδη. Ἐὐχαριστῶ (ἀπλοῦται ἐπὶ ἀνακλίντρον)

τὸ ἔλκος, ὅπερ φθείρει με,

βαθέως κεῖται.

Πριγκήπισσα. Πρὸ καιροῦ διέγγων, φεῖ,

τῆς νόσου τὴν ἐστίαν. Φέρεις, ἀκουσα,

πρὸς τὴν καρδίαν συνεχῶς τὰς χεῖράς σου.

Ματθίλδη. Ναι οὕτως ἔχει ἡθικῶς καὶ ὑλικῶς

ἐκεῖνη πάσχει νοσηρὰν φαγέδαιναν.

ἐγέννησε τὸ ἀλγος τὸ κρυπτόμενον

καὶ συνεχῶς, ὡς βέλη διερχόμενοι

τὸ στήθος μου, οἱ πόννοι μὲ σπαράσσουσι.

Αἱ δύο Δέσποιναί ἀδοῦσιν αὐτὴν τότε εἰς ἐξομολόγησιν τοῦ τήκοντος αὐτὴν μυστικοῦ, καὶ τέλος πειδομένη ἀναφωνεῖ,

Ἀκούσατε, καὶ εἴτα, ἐάν δύνασθε, παρᾶσχετε συγγνώμην.

Πριγκήπισσα. Λάλει.

Ματθίλδη. Πρὸ ἡμῶν

τὴν σύζυγον ὁράτε τοῦ Λασκάρως.

Δουκίσσα, κατάπληκτος. Θεοὶ!

Πριγκήπισσα. Τί λέγεις;

Ματθίλδη. Πάθος ἀκατάσχετον

καὶ ἀμοιβαῖον πρὸ καιροῦ συνήνωσεν

ἡμᾶς. Ὑπῆρξεν ὁ ἀγὼν μακρότατος

καὶ πείσμων, πάντα βαθμῆδον ἐξήντηλα

τὰ μέσα τῆς ἀμύνης, τοῦ καθήκοντος,

τοῦ λογικοῦ αἱ βάσεις ἐσάλεβδησαν

καὶ τέλος εἰς τὸν γάμον συγκάτενευσα,

ἐκ τῆς παναλεθρίας διασώσασα

τὸ φάσμα μόνον τῆς τιμῆς μου ἀσπίλον.

Δουκίσσα. Τί ἐπράξας δειλαία; Ἡ θυγάτηρ σὺ

περικλεῶν Ἀνάκτων, ἡ τὸ ἐνδοξον

τῆς Ἀττικῆς εἰσεῖτι στέμμα φέρουσα;

Ματθίλδη. Ἠγάθησα καὶ θνήσκω.

Πριγκήπισσα. Οἶον βάραθρον!

Τί ποιητέον; οἶμοι.

Δουκίσσα. Καὶ ὁ γάμος σου

πρὸς τὸν Γραυνίαν;

Ματθίλδη. Ἐννοεῖς τὸ αἴτιον

τῆς πείσμονός μου ἤδη ἀντιστάσεως.

Πριγκήπισσα. Τοῦ Βρυεννίου τὴν ἀκάδεκτον ὀργὴν

φοβοῦμαι.

Δουκίσσα. Καὶ δικαίως ἀνατρέπονται

τὰ ἐπιμόχθως ὑφανθέντα σχέδια

κλεινῶν ἐγχειρημάτων.

Πριγκήπισσα. Σάσον, Δέσποινα.

Ζοφῶδες μέλλον πρὸ ἡμῶν ἀνοίγεται.

Ἐνδυμουμένη δὲ τότε ἡ Δουκίσσα τὸ ἐπεισόδιον τῆς

Κομήσης τῶν Σαλώνων, ἀναφωνεῖ μετ' ἀγανακτήσεως,

Καὶ τὴν ὑψίστην ταύτην ἀνταπέδωκεν

ὁ Λάσκαρις θυσιαν σχέσιν ἀδεσμον

συνάψας πρὸς τὴν Θάμαρ;

Ἄλλ' ἡ Ματθίλδη ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθειαν.

Μὴ τὴν μάρτυρα,

μὴ ἀδικεῖς, ὦ μήτερ,

Δουκίσσα. Ἐξηγήθητι.

Ματθίλδη. Ἐγὼ εἰσηλθὼν κρύφα εἰς τὸ Μέγαρον

τοῦ Μιχαήλ, καὶ ὅτε περιέζωσαν

αὐτὸ οἱ ἄνδρες τοῦ Δουκός, ἡ Κομήσσα,

ἰδοῦσα τοῦτο ἐκ τοῦ κήπου, ἔδραμῃ

καὶ ἀντ' ἐμοῦ εὐρέθη.

Πριγκήπισσα. Εὐγενῆς ψυχῇ!

Δουκίσσα. Καὶ ἀκριβῶς ὁ Κόμης διένηργησε

τὴν σύλληψιν.

Ματθίλδη. Ὑπῆρξε δράμα γοερὸν.

Μεθ' ὃ ἀφηγεῖται ὅτι ἤδη ἡ μεγαλόψυχος Θάμαρ,

τὸ ἀγλάσμα τῶν ζωρῶν Σαλώνων, ἐτήκετο εἰς τὰ

βάθη ἐρήμου μονῆς, ἐτι δὲ μᾶλλον ἀξιολύπητος ἦν ὁ

Κόμης, ὅστις ὑπὸ τοῦ ἀλγους καταδραυσθεῖς, ἐφέρετο

ἤδη πρὸς τὸν τάφον καὶ τέλος προσδέτει,

ὡς ἰοβόλοι ἐχιδναὶ νυκθημερὸν

αἱ ἀναμνήσεις αὐτῆς μὲ σπαράσσουσι.

Δίς ἤδη εἰς τὴν Θάμαρ τὴν ἀπόφασιν

ὁμολογίας πλήρους διεμήνυσται.

ἀλλ' ἰκετεῖται καὶ μοι λέγει πάντοτε τοῦ στέμματος ἡ αἴγλη διὰ πρώτιστον καθήκον τῶν Ἀνάκτων.

Ἡ Δουκίσσα παρατηρεῖ τότε ὅτι πράγματι ἀπαιτεῖται μεγάλη περισκεψὶς μέχρις οὗ συντελεσθῇ καὶ ἡ προχειρισμοὶς τοῦ Λασκάρως, ἐξ ἧς πολλὰ ἐλπίζει, καὶ ἀπέρχεται μετὰ τῆς Πριγκήπισσης, ὅπως παραστή εἰς τὴν τελετὴν.

Ἡ Ματθίλδη, μείνασα μόνη, φθονεῖ τὰς ἄλλας δεσποῖνας, τρυφῶσας εἰς τὴν λαμπρὰν τελετὴν καὶ βοσκούσας τὰ φίλαρσκα βλέμματα ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς μορφῆς τοῦ Λασκάρως, ἐνᾧ μόνη αὐτὴ μένει μακρὰν ὡς ζήτη καὶ κατάδικος, καίτοι πρὸς αὐτὸν ἵπτανται πάντες αὐτῆς οἱ λογισμοὶ, στερηθεῖσα δὲ καὶ αὖτις ἐφ' ὀλην ἑβδομάδα τῆς θείας αὐτοῦ, μαραίνεται ὡς ἄνθος εἰς ἀνήλιον καὶ ἀίχιμηρὰν γωνίαν· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πάθους αὐτῆς ἀνακράζει,

ὦ Μιχαήλ, ψυχῇ μου, μόνον χάσμα μου,

μακρὰν σὺν θνήσκω πάσα καὶ ἀπόλλυμαι,

κλίνει αἴφνης ἐκεῖνος πρὸ αὐτῆς τὸ γόνυ, φωνῶν,

Ἴδού, φιλάτη, κεῖμαι εἰς τοὺς πόδας σου,

καὶ μετ' ἐκφράσεων φλογοῦ φιλτροῦ ἐξηγεῖ ὅτι, ἐρῶν

κενοῦς τοὺς προδαλάρους, ὡς ἐκ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰ-

δοῦσῃ συναδροῖσεως, εἶχεν εἰσχωρήσει μέχρις αὐτῆς.

Ἡ Ματθίλδη, περιχαρῆς, αἰσθάνεται ἀξιοφύσας τὰς δυνά-

μεις αὐτῆς καὶ ἀνεγειρεῖται, ἀλλ' αἴφνης πίπτει λιπό-

θυμος. Ὁ Λάσκαρις, περίτρομος, σπεύδει ὅπως καλέσῃ

εἰς βοήθειαν, ἀλλ' ἐκεῖνη, συνεχρομένη, ἀναχατίζει αὐ-

τὸν, καὶ ἀφηγεῖται ὅτι ἀπολόγησε τὰ περὶ τοῦ γάμου

αὐτῶν εἰς τὴν Δουκίσσαν, ὁρῶσα δὲ τὴν παραχρῆν τοῦ

Λασκάρως, προσέειπεν διὰ αὐτῆς κατ' ἀρχὰς ἀπέμεινεν

ἐμβρόντητος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπεσχέθη ἀρωγὴν καὶ

πολλὰ ἤλπιεν ἐκ τῆς ἐπικειμένης προχειρίσεως. Ἐπὶ

τῇ ἀναμνήσει ταύτη κορυφῶται ἡ ἀδμονία τοῦ Λασκάρ-

ως, ὅστις ἀνακράζει,

ἂν τὴν ζωὴν μου πάσαν σοὶ ἐδώρησα,

ἂν ὑπὲρ σοῦ προθύμως εἰς ἀνένδοτον

ἀγῶνα ἐξετέδην, ταῦτα φθίνουσι

καὶ ἀχρῶσιν ὡς ἐτάσσοι σκῆαι

πρὸ τῆς θυσίας, ἦν σοὶ φέρω σήμερον.

Ματθίλδη. Προσβλέπεις παραδόξως τὴν ὑπέροχον

τιμὴν, ἣν κατ' ἀξίαν ἀπονέμει σοὶ

ὁ Ἠγεμὼν τῆς χώρας.

Λάσκαρις. Καὶ οἱ φίλοι μου

ὡς προδοσίαν πάντες ἐκλαμβάνουσι.

Ἴδέ, ὄδεις ἐνταῦθα μὲ συνάδευσε.

Ματθίλδη. Παρεξηγεῖς βεβαίως.

Λάσκαρις. Ἄν ἐγνώριζες

πλὴν μάτην πλέον . . . χιλιάκις προτιμῶ

τῶν βασανιστηριῶν τῆς κολάσεως

αἰῶνας ὄλους, τῆς νυκτός τῆς χθεσινῆς.

Ματθίλδη. Τὸ μέταπὸν σου καίει. Δρόσον δέχθητι

ἀρχῶν χειλέων. (Ἀσπάζεται αὐτόν).

Λάσκαρις. Φῶς μου, κατὰ βούλησιν

μὲ ἀγεις καὶ μὲ φέρεις. Ἐξαγνίζεται

καὶ ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ μυροῦμενος,

διὰ τοῦ θρονοῦ τοῦτου χρίσματος.

Τὰ πάντα ἤδη ὑπὲρ σοῦ.

Ματθίλδη. Ἀγάπα με. (Ἠχοῦσι σάλπιγγες.)

Λάσκαρις, ἀναπηδῶν.

Αἱ σάλπιγγες ἤχουσιν. Ἡ ἐπάρατος ἐπέστη ἄρα.

Ματθίλδη. Θάρρος, θάρρος, φίλε μου.

Λάσκαρις. Ναι θάρρος, Κίρκη, ἀνοικτήριμον γόησσα.

Ὁ Ἐπιάλτης ἀγαπᾷ καὶ, τήρημα τῆς προδοσίας, σοὶ ζῆτει μεθόντα καὶ ψυχοβόρον ἀσπασμόν.

Ματθίλδη, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ. Τὴν τὴν ἐρωμένην σώσον. [σὺζυγον,

Λάσκαρις, ἀποσπᾶμενος καὶ φεύγων δρομαίως. Χαῖρε, ἄγγελε.

Ἐν τῇ ἐπομένῃ σκηνῇ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ τῆς τελετῆς αἰδουσαν, ἐορτασίμως ἡδρεπισμένην καὶ κοσμουμένην διὰ τοιχογραφῶν, αἰτνες παριστάσας τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ ἄλλους τῶν σταυροφόρων. Ἀριστερῶς δύο θρόνοι ἐπὶ ἐξέδρας διὰ τὸν Βρυέννιον καὶ τὴν Δούκισσαν Ἐλένην, παρ' ἣν ἴσταται ἡ Πριγκήπισσα τῆς Ἀντιοχείας μετ' ἄλλων Δεσποινῶν, ἐν ᾧ παρὰ τὸν Βρυέννιον τοποθετοῦνται οἱ Καθολικοὶ Ἐπίσκοποι, καὶ ἀπέναντι οἱ Μεγιστάνες καὶ ἱππῶται. Παρὰ τὴν θύραν ἴστανται σαλπικταὶ καὶ Κράκται. Ἡ σκηνὴ αὕτη τυχάνει ἐκ τῶν ζωγραφικωτάτων τοῦ δράματος καὶ προξενεῖ μεγίστην ἐντύπωσιν. Ἡ μουσικὴ παιανίζει, καὶ μετ' ἐκάστην στροφὴν, ὁ κήρυξ ἀγγέλλει τοὺς προσερχομένους μεγιστάνας, οὓς ὁ Σαιντορέρ, ἐξαιτούμενος τὴν ἄδειαν τοῦ Βρυέννιου, παρουσιάζει εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Δούκισσαν. Οὕτως προσέρχεται μετὰ λαμπρᾶς συνοδείας ὁ Παλαβιτίνης, Κτήτωρ τοῦ Ἀλμυροῦ καὶ τῆς Γραβίας, ὁ Βονιφάτιος, Βαρόνος τῆς Εὐβοίας, καὶ πολλοὶ ἑτέροι, ἀνταλλάσσονται δ' ἐκάστοτε ἀμύδια φιλοφρονήματα. Τὸν Κόμητα τῆς Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας εὐχαριστεῖ, ἐν παραδείγματι, ἡ Δούκισσα, διότι χάριν αὐτῆς καὶ τοῦ υἱοῦ κατέλιπε πρὸς μικρὸν τὰς διανθεῖς αὐτοῦ νήσους, περιδέραιον μαργαριτῶν περὶ τὸν ἀστράπτοντα τῆς Ἑλλάδος τράχηλον, ἐν ᾧ προσφωῶς παρατηρεῖ ὁ Βρυέννιος ὅτι ἐν μέσῳ τῶν ῥοδῶνων ἐκείνων φθονεῖται καὶ δάφναι ἀειθαλεῖς. Ἐποντα ἀκόμη ὁ Δοῦξ Σαντοῦτος, ἄρχων τῶν Κυκλάδων, ὁ Ἐκίης, Ἡγεμὼν τῆς Μυκάνου καὶ Τήνου, ὁ Ζαχαρίας, Ἡγεμὼν τῆς Φωκαίας, ὁ Φάλκων Βιλλαρέτ, Μάγιστρος τῶν Ναϊτῶν τῆς Ῥόδου καὶ ἄλλοι, μετ' οὓς ἀγγέλλεται τέλος ἡ προσέλευσις τοῦ Λασκάρως. Εἰσέρχεται δὲ τότε οὗτος, προηγουμένων εὐγενοπαίδων, οἵτινες κρατοῦσι τὰ διάφορα τῆς ἱπποσύνης ἐμβλήματα, καὶ ἀκολουθοῦσης λαμπρᾶς συνοδείας εὐπατριδῶν. Ἡ μουσικὴ παιανίζει, ἐν ᾧ ἡ πομπὴ περιέρχεται τὴν σκηνήν, καὶ τέλος, τοῦ Λασκάρως ἱσταμένου πρὸ τοῦ θρόνου, ἄρχεται ἡ τελετὴ τῆς ἀναγορεύσεως κατὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἔθιμα τῶν χρόνων ἐκείνων. Οἱ Μεγιστάνες λαμβάνουσιν ἀνὰ εἰς παρὰ τῶν εὐγενοπαίδων τὰ ἐμβλήματα, καὶ περιβάλλουσι δι' αὐτῶν τὸν ὑποψήφιον, προσφωνοῦντες τὰ δέοντα, καθόσον ἕκαστον εἶχε καὶ ἴδιαν σημασίαν. Οὕτως οἱ πτερινιστῆρες ἦσαν σύμβολον τῆς σπουδῆς πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ θρόνου καὶ τῆς θρησκείας, ὁ χρυσοῦς δακτύλιος ἐσφράγιζε τὸν μυστικὸν γάμον μετὰ τῆς κρατοῦσης δυναστείας, τὸ περιδέραιον ἀντικαθίστα τὸν κλειὸν τῆς ὑποτελείας κτλ. Ἀλλὰ παραδέσωμεν μᾶλλον τὸ τέλος τῆς θουμασίας ταύτης σκηνῆς, ἥτις ἀποβαίνει εἰς ἄκρον περιπετειώδης.

Ὁ Μάγιστρος τῶν Ναϊτῶν, ὄψων τὰς χεῖρας. Ὁ πνεῦμα πανοικτήριμον καὶ πανίσχυρον, ὄρας τῶν ἀναδόχων τὴν εὐλάβειαν, τοῦ νεοφύτου πᾶσαν τὴν κατάνυξιν τὸν θρόνον φροῦρει τοῦτον τὸν περιδοξον καὶ τὴν φραγκοκρατίαν ἐπιφρῶννε.

(Λαμβάνει παρὰ τοῦ κρατοῦντος αὐτὸ εὐγενοπαίδος ζῆφος, ὅπερ ἀσπάζεται, καὶ παραδίδει εἰς τὴν Δ. Ἐλένην, ἐγειρομένην τότε μετὰ τοῦ Βρυέννιου. Ὁ Λάσκαρις, ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ἀναβάς, κλίνει πρὸ αὐτῆς τὸ γόνυ.)

Δ. Ἐλένη. Εἰς τὴν χορείαν τῶν γενναίων ἱπποτῶν, ὦ Μιχαήλ, καλεῖσαι. Βαίνει πάντοτε τῆς ἀρετῆς τὰς τρίβους ἀπαρέγκλιτος.

(Θίγει αὐτὸν τρίς διὰ τοῦ ζιφους ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐν ᾧ ἤχουσιν αἱ σάλπιγγες.)

Οἱ Παριστάμενοι. Χαρὰ καὶ δόξα ἐν παντί καὶ πάντοτε. (Ὁ Λάσκαρις, ἀσπάζομενος τὴν χεῖρα τῆς Δουκίσσης, ἀναγειρεται καὶ λαμβάνει τὸ ζῆφος.)

Δ. Ἐλένη. Ὁ Δοῦξ καὶ Κύριός σου ἀναμένει σε.

Τὸ μέτωπόν σου τείνον εἰς τὸ φίλημα, ἐνώσεως σφραγίδα πλέον ἀρρηκτον.

(Ὁ Λάσκαρις βαίνει πρὸς τὸν Βρυέννιον, ἀλλ' οὗτος ἀνεχαιτίζει αὐτὸν δι' ἐμπάδοῦς χειρονομίας.)

Βρυέννιος. Μακράν, προδότα, κύον χαλκοπρόσωπε. (Κατάπληξις ἐν τῇ ὁμηγύρει.)

Δ. Ἐλένη, εἰς ἄκρον τεταραγμένη.

Υἱέ μου τι συμβαίνει;

Βρυέννιος. Ἄν συνέπραξα εἰς τὴν παιχθείσαν κωμῶδιαν σύγγνωτε τὸ προσωπεῖον ἐντελῶς ἀπέσπασα τοῦ λυμεῶνος οὐτά.

Λάσκαρις, ὑπερηφάνως Ἐξηγήθητι.

Περιφρονῶ τὰς ὕβρεις.

Δ. Ἐλένη, τῷ Βρυέννιῳ.

Ἴκετεύω σε.

Πριγκήπισσα, ἐπίσης.

Ἐξάδελφε, τί πράττει;

Βιλλαρέτ. Οἶον σκάνδαλον!

Βρυέννιος. Τὸν ἀναιδῆ ὄρατε; Πίστιν ὤμοσεν, ὑποτελής μου ἀνεδείχθη, σύντροφος τῶν ἱπποτῶν μου, ὁ κρυφίως κατ' ἐμοῦ συναμοδίας πλέκων.

Λάσκαρις. Σὲ ἠπάτησαν.

Βρυέννιος. Ἀρνεῖσαι, τέρας; Μυστικῶς ἐγύμνασας τῶν τεχνουργειῶν τοὺς ἐργάτας;

Λάσκαρις. Πράγματι.

Πριγκήπισσα. Ὁμολογεῖ.

Δ. Ἐλένη. Θεέ μου!

Βρυέννιος. Τοὺς συντρόφους σοῦ εἰς συνελεύσεις παρὰ σοὶ ἐκάλεσας;

Λάσκαρις. Πολλάκις.

Βρυέννιος. Δι' ἁσμάτων καὶ προπόσεων αἰσθήματα εἰς δούλους ἀναρμόδια.

παρὰ τοῖς ἀπλοωτέροις συνεδαύσας;

Λάσκαρις. Ὁμολογῶ καὶ τοῦτο.

Παλαβιτίνης. Τί ἀπέμεινε;

Βονιφάτιος. Ἡ προδοσία φανερά.

ΕΥΑΡΕΣΤΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Adolf Hering.

Λάσκαρις. Ὁδεῖτε με εἰς ἐξηγήσεις πλήρεις ἔστω. Ἄπαντες ἀκούσατε καὶ τότε μόνον κρίνατε.

Δ. Ἐλένη. Ὁ σίγα μάλλον.

Πριγκήπισσα. Μέτρει τὰς ἐκφράσεις σου.

Λάσκαρις. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν πατρίδα μου περιπαθῶς φιλήσας, θεῖον ὄνειρον διέπλάσα κατ' ἄρας ἀπογνώσεως.

Ἐκεῖνοι, οὐδὲ κακείτω φαύλους εἰλωτας, τοὺς πανταχόθεν ἀφορμώοντας κρατερῶς ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας ἀνεχαίτισαν, καὶ τὴν Εὐρώπην πᾶσαν περιέσωσαν ἐκ τῆς παναλεθρίας καὶ δουλώσεως, καταπεσόντες μόνον ὅτε δόλιοι προσήλθον δεῖθεν τοῦ Σταυροῦ ὑπέρμαχοι, καὶ μαυρόνιον ἐκ τῶν νάτων κτύπημα κατήνεγκον ἀσπλάγχχως εἰς τοὺς σώσαντας. (Ταραχὴ καὶ συγκίνησις μεταξὺ τῶν ἱπποτῶν.)

Κόρης Κεφαλληνίας. Τί λέγει;

Γκίζας.

Σανούτος. Ἐξεμάνη. Μὴ ταράττετε τὴν εὐγλωτίαν τοῦ σφριγῶντος ῥήτορος.

Λάσκαρις. Ἡ Θεοῖα δικὴ τὸ στυγνὸν κακούργημα ταχέως κατ' ἀξίαν ἐπιμύρησε, καὶ πρὶν παρέλθῃ εἰς αἰῶν γοργόπερος, ἀπῆλλαξε τῆς φροῦδης κατακτῆσεως πολλὰς τοῦ Κράτους χώρας.

Ζαχαριάς. Πῶς ἀνέχεσθε;

Βρυέννιος. Σιγάτε, λέγω.

Λάσκαρις. Ἄλλ' εἰσέτι ἔμενον αἱ ἄλλαι, ὁ Μωρέας, ἡ περίηστος τοῦ Περικλέους πόλις, καὶ τὴν Λυτρώσιν καὶ τούτων ἀνεῖρεθῆν.

Βρυέννιος. Νῦν πιστεύετε;

Πριγκήπισσα. Χριστὲ καὶ Παναγία!

Δ. Ἐλένη. Ὁ ἀπόγνωσις!

Λάσκαρις. Ἡ χίμαιρα ὑπῆρξε, φεθ, ἐφήμερος. Ταχέως εἶδον ὅτι αἱ δυνάμεις μου εἰσι μηδὲν πρὸς ὄλον καὶ ἀκμάζοντα στρατὸν καὶ τότε

Βρυέννιος. Τὰ λοιπὰ δαυροῦμεν σοι.

Λάσκαρις. Τὴν ἀνεξαρτησίαν ἀνεπίτευκτον ὄραν, ἐσκέφθην ἵνα εἰς τὸ γένος μου ἐξασφαλίσω φορητὴν κἄν ὑπαρξίν, καὶ πρὸς τοὺς Φράγκους συνεδέθην ἔκτοτε δι' ἀμοιβαίας ἀνοχῆς, τῶν ὄρκων μου ἀπαρεγκλίτως μελετῶν τὴν τήρησιν.

(Οἱ Μεγιστάνες φαίνονται διστάζοντες καὶ ψιδυρίζουσι πρὸς ἀλλήλους.)

Βονιφάτιος. Ἐμπιστοσύνην μοι ἐμπνέει.

Βιλλαρῆτ. Προτιμῶ τοιαύτην γλώσσαν φαύλης ὑποκρίσεως.

Σανούτος. Μεγίστην τόλμην καὶ γενναῖον φρόνημα δηλοῖ.

Πριγκήπισσα. Βεβαίως.

Δ. Ἐλένη. Ἀκρῶς οἱ ἄρχοντες διέγνωσαν.

Σαιντομέρ. Οὐδόλως συμμερίζομαι τὴν γνώμην ταύτην.

Βρυέννιος. Ἄφες, φληναφήματα.

(Πρὸς τοὺς ἱπποτάς.)

Παρὰ τοῦ καταπέδου ἀφαίρεσατε τῆς ἱπποσύνης αὐθαρεῖ τὰ σήματα.

Λάσκαρις. Τῷ Βρυεννίῳ.

Σκεφθεὶς φρίμω, τοῦτο ἀπεφάσισας;

Βρυέννιος, τοῖς ἱπποτάς.

Διστάζετε;

Λάσκαρις. Προσήλθον καὶ σοὶ εἰσεῖνα εἰρήνης χεῖρα, ἣν ὑβρίζων ἀπωθεῖς, πλὴν συγχωρᾷ σοὶ πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου παράσχου καὶ τὰ πάντα λησμονήσωμεν.

Βρυέννιος, τοῖς ἱπποτάς.

Εἰς τὰς διαταγὰς μου ὑπακούσατε.

Λάσκαρις. Πολύτημος ὡς φίλος, ἐπικίνδυνος ὁ Λάσκαρις, εἰς ἐχθρὰν ἐξαυδοῦμενος.

Βρυέννιος. Μὲ ἀπειλεῖς, κακούργε.

Λάσκαρις. Προαγγέλλω σοὶ ἄλλως τὸ μέλλον.

Βρυέννιος, τοῖς παρισταμένοις. Ἡ προβίητε τάχιστα, ἢ μὰ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ.

(Ἱπποταὶ τινὲς χωροῦσι πρὸς τὸν Λάσκαριν, ἀλλ' οὗτος ἀναχαιτίζει αὐτοὺς δι' εὐγενεοῦς νεύματος.)

Λάσκαρις. Μὴ σπεύδετε, σιγῶν ὀλίγων προσφιλεῖς συναδελφοί.

(Τῷ Βρυεννίῳ.)

Ἴδου σοὶ ἀποδίδω τὸν δακτύλιον, καὶ θραύω πᾶσαν μετὰ σοῦ συνάφειαν.

(Ῥίπτει αὐτὸν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Δουκό.)

Σοὶ ἀποδίδω τὸν κλοιόν, ἀπαίσιον ὑποτελείας ἐπισχύντου ἔμβλημα.

(Ἀποσπᾷ καὶ ῥίπτει τὸ περιδέριον παρὰ τὸν δακτύλιον.)

Μακρὰν καὶ θύραξ καὶ ἀσπίς. Ἐβάφησαν εἰς τὸ ἄθρον αἶμα τῶν οικείων μου.

(ἀφαιρεῖ καὶ ῥίπτει κατὰ γῆς τὰ ἐν λόγῳ ὄπλα.)

Καὶ ἴδῃ, μῆτερ τῶν κλεινῶν προγόνων μου,

Ἑλλάς, Ἑλλάς φιλάτη, τέλος Ἰσταμα

γυμνὸς ὡς πάλαι, καθαρὸς καὶ ἄδολος.

Εἰς τοὺς σελτούς σου κόλπους αὐδῆς δέξαι με

τὸ αἶμα μου σοὶ φέρω Ἰλαστήριον

διὰ βραχείας ἀπογνώσεως σιγμάς.

Σαιντομέρ. Ἀπόδος καὶ τὸ ζῖφος.

Λάσκαρις. Ἄπαξ δράξασα ἢ χεῖρ μου τὴν ῥομφαίαν, πρὸς τὸν σιδηρὸν ἀναποσπάστως συσφηνοῦται.

Βρυέννιος. Παρ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο λάβε τότε, ὡς ἐνθύμημα.

(Ῥίπτει ἀπῶ κατὰ πρόσωπον τὴν σιδηρὰν αὐτοῦ χειρῶνα.)

Λάσκαρις. Ὁ λύσσα! (Ὁρῶν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ἀρπάζει τὸν Βρυέννιον, καὶ ῥίπτων αὐτὸν κατὰ γῆς, στηρίζει ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ τὸ ζῖφος. Μεγίστη συγκίνησις.)

Πάντες ζιφουλκοῦσι.)

Δ. Ἐλένη, ῥιπτομένη πρὸ τοῦ Βρυεννίου πρὸς τὸν Λάσκαριν. Στῆθι! Τοῦ υἱοῦ μου φεισθήτω.

(Ὁ Βρυέννιος δι' ἐνὸς ἄλματος ἐγείρεται, καὶ ἀνασπῶν ἐγχειρίδιον, ῥίπτεται πρὸς τὸ μέρος τῶν ἱπποτῶν.)

Λάσκαρις, κλίνων τὸ γόνυ πρὸ τῆς Δουκίσσης.

Εἰς αἶμα τῆς καρδίας μόλις πλύνεται

τοιοῦτον σίγμα, κλὴν δι' ἄλλο χάριν σου πεδίον ἀναβάλλω τὴν ἐκδίκησιν.

Τινὲς. Εἰς τὴν ἀγχόνην!

Ἄλλοι. Ὁ κακούργος!

Ἄλλοι. Θάνατος!

Πριγκήπισσα. Εἰς κατὰ τὸσαν; Αἰσχός!

Λάσκαρις, πρὸς αὐτὴν. Ἄφες Δέσποινα.

(Τοῖς παρισταμένοις.)

Ἀνοίξατε τὸν δρόμον, φαῦλα κνώδαλα!

(Ἐπιτίθεται ὡς μαινόμενος κατὰ τῶν πρὸ τῆς θύρας ἱπποτῶν.)

Τινὲς. Κυκλώσατέ!

Ἄλλοι. Κτυπάτε!

(Πάττουσι τινὲς τραυματισθέντες καὶ ἀνοίγεται οὕτω ἢ πρὸς τὴν θύραν διόδος.)

Λάσκαρις, τὸ ζῖφος κραδαίνων. Ἀναμείνατε εἰδήσεις μετ' ὀλίγον τοῦ Λασκάρεως.

(Ἐξορᾷ. Καταπετάννυται ἡ αὐλαία.)

(* Ἐπεταί συνέχεια.)

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΣΤΕΡΩΝ.

ΥΠΟ CAMILLE FLAMMARION.

(Τέλος.)

Ὁ τρόπος τῆς μεταξὺ ἀστέρων ἐπικοινωνίας, ἂν εὐρεθῇ ποτε, δὲν θὰ ὁμοιάσῃ ἴσως πρὸς οὐδένα ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους σήμερον δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν.

Ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων μαγνητισμὸς θὰ μείνῃ ἀρα ἀχρησίμευτος ἐν τῇ συγκοινωνίᾳ ταύτῃ;

Εἶνε γνωστὴ ἡ τελευταία ἐπίνοια τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ ἐφευρέτου Ἐδισον. Ἐκτελῶν πρὸ τίνος πειράματα ἐπὶ μᾶς τηλεφωνικῆς γραμμῆς μεγάλου μήκους, ὁ ἐφευρέτης οὗτος ἐμάχισεν ἐν ταῖς συσκευαῖς ἤχους παραδόξους, οἵτινες δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ προέρχωνται ἄλλοθεν εἰ μὴ ἐκ τοῦ γήινου μαγνητισμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον αἱ ἠλιακαὶ ἐκρήξεις ἦσαν συχναὶ καὶ ἰσχυρόταται, δὲν ἐδίστασε νὰ συσχετῆσθαι τὰ δύο ταῦτα ἑτερογενῆ φαινόμενα. Βραδύτερον, ἐνῷ ἔκαρνε παρατηρήσεις καὶ ἐρεῖνας μαγνητικὰς πλησίον τοῦ μεταλλείου τοῦ Ogden, τοῦ κτήματος αὐτοῦ ἐν τῷ New-Jersey, παρετήρησεν ἐπανεπιλημμένως ἀποτόμους καὶ σχετικὰς σημαντικὰς ἀποκλίσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, αἵτινες ἑστερέωσαν τὴν πρώτην αὐτοῦ γνώμην. Ἄλλως τε, σήμερον οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ὑφίσταται πρᾶγματι ἀμοιβαία τις σχέσις μεταξὺ τῶν ἠλιακῶν φαινομένων καὶ τῶν γήινων διαταράξεων.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἐδισον ἀπεφάσισε νὰ παρακολουθῆσθαι καὶ νὰ σπουδάσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐπενόησε τὸ ἐξῆς μέσον, ἐν τῷ ὁποίῳ σπουδαιότατον μέρος διαδραματίζει τὸ μεταλλεῖον d'Ogden. Τὸ μεταλλεῖον τοῦτο ἀποτελεῖται ὑπὸ συμπαγῶς σχεδὸν μᾶζης μαγνητικοῦ σιδήρου ἐχούσης 1,600 μέτρων μήκος καὶ 120 πλάτος καὶ καθικνουμένης ὑπὸ τὸ ἔδαφος μέχρι ἀγνώστου βάθους. Εἰς ἀγωγὸς στηριζόμενος ἐπὶ στόλων θὰ περιτριγυρίζῃ δεκαπέντε φορές τὴν περιφέρειαν τοῦ μεταλλείου τούτου τὰ δὲ ἄκρα τοῦ σύρματος τοῦ γιγαντώδους τούτου ὄζωγού θὰ καταλήγωσιν εἰς ἕν τηλεφωνικὸν γραφεῖον κείμενον εἰς μίαν ἄκρην τοῦ μεταλλείου. Ὁ μέγας μηχανικὸς εἶνε πεπεισμένος ὅτι διὰ τῆς συσκευῆς του θὰ κατορθώσῃ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἐπὶ τοῦ ἡλίου κινήσεων, καὶ κρῖνῃ περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτῶν, καὶ ν' ἀκούσῃ τὸν πᾶταγον, ὅστις πρέπει νὰ συνοδεύῃ τὰς φοβερὰς ἐκείνας ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἐκρήξεις.

Ἐκ πρώτης ὄψεως μὴ τοιαύτη ἀπόπειρα φαίνεται παράδοξος καὶ ἀπίστευτος. Πράγματι δὲ εἶνε καλῶς

ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ ἤχος δὲν δύναται νὰ διαδοθῇ ἐν τῷ κενῷ ἤτοι ἐν ἀπουσίᾳ οἰουδήποτε ὑλικοῦ μέσου, στερεοῦ, ὑγροῦ ἢ ἀερίου. Ἐπ' ἴσης δὲ ἀποδεδειγμένον εἶνε ὅτι μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ἡλίου, πέραν τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαιρας, οὐδὲν τοιοῦτο ὑλικὸν μέσον ὑπάρχει. Πλὴν δὲ τούτου, ἂν ὁ ἤχος ἠδύνατο νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς γῆς, θὰ ἐχρηάζετο, κατὰ τοὺς γνωστοὺς ἀκουστικὸς νόμους, τοὐλάχιστον δέκα τρία ἔτη ὅπως διανύσῃ τὸ μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς διάστημα. Οἱ ἤχοι λοιπὸν τοὺς ὁποίους θὰ ἠκούομεν, θὰ προήρχοντο ἐκ τῶν ἠλιακῶν ἐκρήξεων τῶν γενομένων δεκατρία ἔτη πρότερον.

Ἄλλ' οἱ ἤχοι οἱ συλλεχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἐδισον ἐν ταῖς τηλεφωνικαῖς αὐτοῦ συσκευαῖς ὀφείλονται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰς τὰς μαγνητικὰς τῆς γῆς διαταράξεις.

Ἄν παραδεχθῶμεν λοιπὸν ὅτι αἱ διαταράξεις αὗται εἶναι συνέπεια τῶν ἐπὶ τοῦ ἡλίου γινόμενων ἐκρήξεων, τότε πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ ἤχος μετεδίδῃ ἠλεκτρικῶς κατὰ τρόπον ἀνάλογον πρὸς τὰ συμβαίνοντα ἐν ταῖς τηλεφωνικαῖς ἡμῶν γραμμαῖς. Ὄθτω δὲ ἢ διὰ τοῦ κενοῦ χώρου διάδοσις τοῦ ἤχου καθίσταται δυνατή.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι αἱ παρὰ τῷ μεταλλεῖῳ Ogden γινόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἐδισον ἐρεῖναι παρασκευάζουσιν ἡμῖν ἀποκαλύψεις σπουδαίας. Εὐχόμεθα νὰ γείνη τοῦτο καὶ νὰ εὐρεθῇ σοφὸς τις ἀνὴρ ἱκανὸς νὰ τὰς ἐξηγήσῃ.

Αἱ ἡμεριναὶ ταλαντεύσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ἡ μαγνητικὴ ἔντασις, ἡ κλίσις καὶ ἡ ἀπόκλισις, ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ μέγεθος τῶν βορείων σελῶν, εὐρίσκονται εἰς σχέσιν πρὸς τὰς κηλίδας καὶ τὰς ἐκρήξεις τοῦ ἡλίου. Πάν μὲγα φαινόμενον ἠλιακὸν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἐπίδρασιν του ἥτις ἐκδηλοῦται ἐν ταῖς διαταράξεσι τοῦ γήινου μαγνητισμοῦ, καίτοι ἡ γῆ χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἡλίου δι' ἀποστάσεως 149 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων. Τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς ὑφισταμένην σχέσιν πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν ἐν ταῖς ἐρεῖναις ἡμῶν. Ἦδη ἀγνοοῦμεν παντάπασιν τὴν φύσιν τοῦ ἀστρικοῦ μαγνητισμοῦ. Ἄλλὰ βραδύτερον ἴσως θ' ἀνοιχθῇ πρὸ τῶν ὀρμάτων ἡμῶν εὐρὴς ὄριζων, πλήρης ἐκπλήξεων καὶ θαυμάτων. Μὴ κλειώμεν τὰ ὀρματα ἡμῶν. Ἡ σφαῖρα τῶν ἰδεῶν ἡμῶν θὰ εὐρυνθῇ διὰ τῶν προόδων τῆς ἐπιστήμης.

* * *

Σήμερον βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν κατὰ τίνα τρόπον ὁ μαγνητισμὸς τῶν πλανητῶν καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς θὰ ἰδύωντο νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐπὶ τῆ μεταξὺ τῶν ἀστέρων ἐπικοινωνίᾳ. Ἀπέχομεν εἰσέτι πολὺ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου. Ἀλλὰ καὶ ὁ βάτραχος τοῦ Γαλβάνη ἀπέιχε πολὺ ἀπὸ τῆν συσκευὴν τοῦ Μόρσου, καὶ ἡ διὰ συρμάτων τηλεγραφία δὲν ἦτο ὀλιγώτερον μεμακρυσμένη τῆς ἀνευ συρμάτων. Μεταξὺ τοῦ τηλεφώνου καὶ τοῦ φωτοφώνου ὑπάρχει ἄβυσσος.

Ἄλλ' οἱ ἀναγνώσταί μου δὲν γνωρίζουσιν ἤδη ὅτι μεγαλοφρεῖς ἐφευρέται, ὡς ὁ Graham Bell, ὁ Cornu, ὁ Mercadier καὶ ἄλλοι, κατάρθωσαν νὰ τηλεγραφήσῃσι δι' ἀπλῶν ἀκτίνων φωτός, ἐφαρμύζοντες τὰς θανμασίας ιδιότητος τοῦ σεληνίου; Δὲν ἐξευρέθησαν μέχρι τοῦδε διάφορα εἶδη φωτοφώνων, φωτοηλεκτροφώνων, θερμομαγνητοφώνων, ἀκτινοφώνων καὶ ἄλλων τοιούτων ἐφευρημάτων; Καὶ πάντα ταῦτα εἶναι ἀναμφιβόλως αἱ πρῶτα ἀρχαί, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς νέας τέχνης, ἣτις βασιζέται ἐπὶ τῆς ιδιότητος τοῦ σεληνίου, τῆς ἀνακαλυφθείσης πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν, τῷ 1873.

Βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς μεταξὺ ἀστέρων συγκοινωνίας δὲν θὰ λυθῆ ἴλιαν προσεχῆς καὶ πολλοὶ αἰῶνες, ἀναμφιβόλως, θὰ παρέλθωσιν εἰσέτι, πρὶν ἢ οἱ ἄνθρωποι δυνήθωσι νὰ σκεφθῶσι σπουδαίως περὶ τοιοῦτου σχεδίου. Ἀλλὰ θὰ κατορθωθῆ ἴσως ἡμέραν τινὰ, διὰ τινὸς ἀνακαλύψεως νέας καὶ ἀπροσδοκῆς του. Καὶ αὕτη ἡ ἰδέα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς χημικῆς συστάσεως τῶν ἀστέρων, εἶχε κηρυχθῆ ὡς ἀτοπος καὶ παράλογος ὑπὸ τοῦ Auguste Comte καὶ ὑπὸ σοφωτάτων

ἀνδρῶν ὀλίγα μόνον ἔτη πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς φασματοσκοπικῆς ἀναλύσεως, ἣτις αἰφνης κατεβίβασεν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἀποκάλυψιν. Ἡ ὕαλος εἶνε θαῦμα· πρὶν γίνῃ γνωστὴ, οὐδεὶς ὑπέπτευε τὸ παραμικρὸν οὔτε ἐκ τῆς ἀστρονομίας οὔτε ἐκ τῆς μικρογραφίας. Ἡ ἠλεκτρικὴ τηλεγραφία εἶνε ἕτερον θαῦμα, ὅπερ μετέβαλε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου. — Κ' ἔπειτα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχωσι μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων γενῶν, τῶν κατοικοῦντων τοὺς πλανήτας, ψυχικοὶ δεσμοί, ἀγνωστοὶ ἡμῖν εἰσέτι;

Δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ διανοητικὴ δυνάμις εἶνε λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου, ἣτις ἀφανίζεται μετ' αὐτοῦ. Ἡ ψυχολογικὴ φυσιολογία δὲν ἰδυνήθη εἰσέτι νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἡ οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου, ἡ ὕλη, δύναται νὰ παράγῃ συλλογισμοὺς. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ εἶνε ἀόρατος δυνάμις, προσωπικὴ, προσκαιρῶς συνδεδεμένη μετ' τὴν ζωὴν, ἐπιζῶσα ἐν τῷ σώματι καὶ μεταβαίνουσα εἰς ἄλλους κόσμους. Μία τοιαύτη ὑπόθεσις δὲν εἶνε καθόλου παράλογος αὐτῇ καθ' ἑαυτήν, οὐδὲν μᾶλλον παράλογος τῆς ἰδέας ὅτι εἶνε δυνατὴ ψυχικὴ συγκοινωνία μεταξὺ δύο κατοίκων δύο διαφόρων κόσμων. Αὐτὸς θὰ ἦτο βεβαίως ὁ ἀριστος τρόπος τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς συνεννοήσεως. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ σπουδὴ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων δὲν εὐρίσκειται εἰσέτι εἰς τὰ πρῶτα αὐτῆς στοιχεῖα;

Εὐρισκόμεθα εἰσέτι εἰς τὸν προδάλαιμον τῆς γνώσεως τοῦ σύμπαντος. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν ὅτι εἶναι χιμαιρικὴ ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ προχωρήσωμεν ἡμέραν τινὰ πρόσωτέρω! Excelsior!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐριάννου Χαίβεργ.

(Συνέχεια.)

Ἐπὶ τέλους ἀναψε τὸ φῶς καὶ ἐσπευσεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο τὰ τέκνα τῆς. Ἐνθυμηθεῖσα δὲ ἀφνης τὰ τέκνα τῆς ἤρχισε πάλιν νὰ σκεπτεται περὶ τῆς διαθήκης τοῦ Καῦ, καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς. — Ἄν ὁ Καῦ, ὁ συζυγὸς τῆς, ἀπέθνησκεν, τότε αὐτὴ ἐξ ἀπαντος θὰ ἐκληρονόμηε τὰ πάντα! Καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἀβεβασίας καὶ ἀμφιβόλου ταύτης ἐλπίδος, ἀπέγανει τῆς ὁποίας καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἐτρόμαξε, κατέλαβον αὐτὴν παραδόξως πῶς ἀνησυχία καὶ μέριμνα ὕπερ τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ δυνάμις τῆς συνήθειας ἀνέλαβε τὰ δίκαιά τῆς καὶ ἐξήλειψε πάλιν διὰ τινὰς στιγμὰς πᾶν νέον, ἀνῶμαλον καὶ ἀνόσιον ἐκ τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

Καὶ ἡ φροντίς αὐτῆς διήρκεσεν. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου βαδίζουσα ἀσφορητῆ, φθάσασα δὲ εἰς τὴν κλιμακὰ ἠκροάσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, εἶρε τὸν διάδρομον φωτισόμενον καὶ κατέβη μετὰ προφυλάξεως.

Ἄλλ' ὅτε ἠτοιμάζετο ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἀνεώχθη ἡ ἐξώθυρα ταχέως καὶ ἐνεφανίσθη αἰφνης ὁ Καῦ ἐνώπιον τῆς γυναικός.

Ἰσχυρὰ κραυγὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς. Τὸ κριόν ἐτρεμεν εἰς τὰς χεῖράς τῆς, καὶ ὡς ὑπὸ φοβεροῦ τινος φαντάσματος ἐκπλαγείσα ἀπιστοχώρησε κλονουμένη. Ὁ Καῦ ἦτο κἀνωχρος, τὰ ἐνδράματά του γεμάτα κοινοτρόπον, ἡ γενεῖάς του ἀκατάστατος καὶ τὸ βλέμμα του ἀγρινὸν καὶ ἀέννητον.

Ἦδη δὲ ἐκινήθη κλονουμένη καὶ ἐσπρήχθη εἰς τὸν τοίχον. Τὸ μαστίγιον ἐξέπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς του. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐσπευσεν πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, διδοὶ ἐφαίνετο ἔτοιμος καὶ πῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

«Καῦ, Καῦ! Πρὸς θεοῦ! Τί ἔχεις; Τί συμβαίνει;» Καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς αἱ κραυγαὶ αὐταὶ τοῦ φόβου

καὶ τῆς φροντίδος ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στόματός τῆς. Μήπως ἡ θεὰ τῶν παιδίων ἐμάλαξε τὴν καρδίαν τῆς καὶ διήγειρεν ἐν αὐτῇ ἐγγενέστερα καὶ τρυφερότερα αισθήματα, ἢ ἦτο ἡ συνήθεια, ἣτις εἶνε ἰσχυροτέρα παντὸς ψυχικοῦ πάθους;

Ἄλλ' ὁ Καῦ δὲν ἔδιδεν ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίᾳ, ἀλλ' ἔκειτο ὡς ἔτοιμὸς θάνατος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κεκλεισμένοι, ἡ ἀναπνοὴ του δύσκολος.

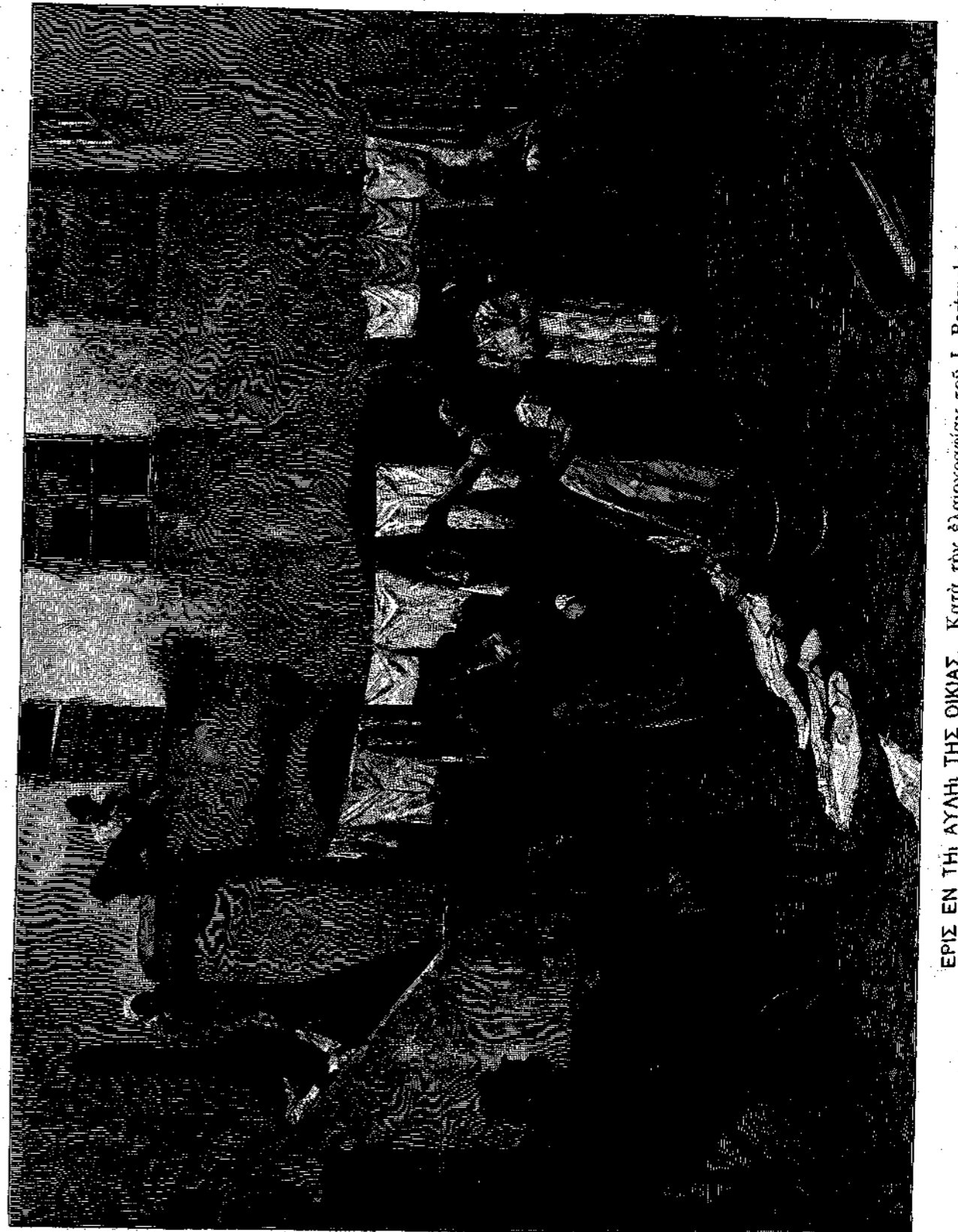
«Καῦ! Καῦ! ἐφώναζεν ἡ γυνὴ. «Μὴ μου πεθάνῃς, Καῦ, — ἀκουσέ με!»

Ἦδη ἀνέωξε τὰ βλέφαρα — ἄπαξ μόνον, ὥσει τῷ ἐπροξένηε ἀρρητον ἄλγος, καὶ εἶτα πάλιν τὰ ἐκλείσεν, ὡς ἀποθνήσκων.

Μετὰ τὰ περιγραφέντα γεγονότα παρήλθον δύο ἔτη. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐξῆ εἰσέτι ἐν Ἀρόννιγχαφ ὡς οἰκοδόσποινα, ὁ Καῦ περιεπάτει ὡς πρότερον διὰ τῶν λιμῶνων καὶ τῶν ἀγρῶν του, εἰργάζετο, ἐκράτει τὴν ἀλληλογραφίαν του μετ' τὴν ἐν Λονδίῳ φίρμαν, μετέβαινε ἐπιπλοῦς εἰς τὴν πόλιν, προήδρευεν ὀφελίμων συλλογῶν, ἐπαίξε ζαρτικίον, παρηκολούθει πάντα τὰ νέα ἐν τῇ πολιτικῇ, τῇ τέχνῃ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε οἶος καὶ πρότερον πρὸς τοὺς περιστασιζόντας αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς φίλους του.

Καὶ ὁ Βόρμσταρφ κατέκει ἤδη ἐν ἑτὸς καὶ δέκα μῆνας ἐν τῷ πύργῳ, ἀνεγίνωσκεν, ἐμελέτα, ἐκάπνιζε, περιεπάτει εἰς τὸ δάσος, μετέβαινε μετὰ τοῦ ἐπιστάτου εἰς τὴν πόλιν καὶ διεσκέδαζεν, ὡς πρότερον, τοὺς ἀκούοντας αὐτὸν μετ' τὴν κοικὴν του φιλοσοφίαν. Ἀλλὰ δὲν ἐφάρει πλέον τὴν προτέραν του στολήν οὔτε τὰ ὑψηλὰ του ὑποδήματα, ὁ δὲ μικρὸς του ὑπερήτης θρῆνευεν εἰσέτι ἐν τῇ ὑπέρειά του.

Καὶ οἱ κύριοι τοῦ Ἀρόννιγχαφ, ὁ Καῦ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ,

ΕΠΙΣ ΕΝ Τῇ ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ. Κατὰ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ J. Bartenek.

εφαινότο ως πρότερον και ως πάντοτε απολαύοντες ήμερον ευδαιμονίαν και ζώντας εν ήρηνια ήσυχία. Η εύτυχια δὲ αὐτῆ ἀφείλετο ἀναμφιβόλως εἰς τὸν Βόρστωρφ.

Εἰς τοῦτο διως συνέτελεσε καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ Καίῳ, δι' ἣς προελήθη ἡ παντελής βλάβη μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του. Ἐν τοῦτοις ἡμέραις οὐδέποτε πλέον ἐπανήλθεν ἡ ἀρχαία θερμότης μεταξύ τῶν συζύγων. Ἡ ἀφοσίωσις, μὲδ' ἣς ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ περιποιεῖτο καὶ ἐθεράπευε τὸν ἀσθενούντα σύζυγόν της, ἐπήνεγκεν οὐ μόνον τὴν ἰασιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ σφοδροῦ πυρετοῦ, τοῦ προκληθέντος πιθανότατα ἐκ τῆς ὑπερμέτρου ψυχικῆς ταραχῆς, ἀλλὰ καὶ διήγειρεν ἐν αὐτῷ πρόφρακα καὶ τροφευώτερα αἰσθητήματα, δι' ἃν ἀπεσοβήθη ταχέως ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ. Ὁ Καίῳ ἅμα συνελθὼν ἐκ τοῦ πυρετοῦ καὶ ἀναλαβὼν τὴν πλῆρη αὐτοῦ συναισθησίν, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας, καὶ σπρώξας πρὸς αὐτὴν ἠραδέως τὸ βλέμμα τῆ ἐψιδύρισεν: «Ὅταν δύο ἀνδρώπαι μαλάνουν, πάντοτε πταίουν καὶ οἱ δύο. Εἰς τὸ ἐξῆς λοιπὸν νὰ ἐπιπᾶτε καλοὶ φίλοι! καὶ νὰ κάνουμε καθέναν ἐκ καθήκοντος τοῦ τιμῆς. Θέλεις Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ; Καὶ ἡ γυνὴ ἐκλινεν ἐπ': αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀγαπᾶσα τὸν χαιρετισμὸν του. Ἄλλως τε ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἤξευρε τι ἠδύνατο καὶ εἰ ἠθελε, ἀλλὰ δὲν μετεβλήθη καθόλου! μόνον ἔγεινε φρονιμωτέρα: Ἡμέραν τινὰ ἐσκέφη τὴν ἰδέαν ἠδύνατο νὰ διευδύνῃ τὰ πάντα κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῆς ἐπιθυμίας, καὶ εὐρεν ὅτι ὁ σπῶπος ἦτον εὐκόλος. Μετὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ἔρωτος ἤρχισε πάλιν ν' ἀναφανῆται ὁ ἀρχικός, ἀνεπιτόκτος χαρακτήρ τοῦ Καίῳ, ἡ δεσποτική αὐτοῦ φύσις: τὸ γεγονός τοῦτο ἐπῆλθεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐκ τοῦ ἔχθρον πάντοτε ὅν' ὄνῃν εἰς ὄλην τὴν πρὸς τὸν Καίῳ συμπεριφορὰν, ἀλλ' ἐξ ἀνοησίας καὶ παραφορίας τὸ ἐληθμόνευε πολλάκις. Μέχρι τινὸς ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἦτο ἡ κρῖσις καὶ ἡ δεσποτία, ἡ διευδύνουσα καὶ διατεσσουσα κατὰ τὴν ἀρεσκείαν της. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἠδύνηθη ὁ Καίῳ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὰς ἡνίας εἰς τὰς χεῖράς του. Ἡ γυνὴ τὰρξ ἐβλεπε πῶσον ἀσύνετος ἐπῆρξεν ἡ συμπεριφορὰ της, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν σύνεσιν τῆς προσποιήσεως καὶ ὑποκρισίας, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σκοπῶν της. Ἀφοῦ παραδείγματός ἦρχον ὁ Καίῳ ἦτο πάντοτε γυναικωδὸς καὶ ἀπειθής, διαίει νὰ μὴ ἐκμεταλλεθῇ αὐτὴ ἡ ἰδέα πρὸς ὄφελός της αὐτὸ ἐλλείτωμα τοῦ Καίῳ;

Ἄντι, ὡς εἰς τὰς τὰς, νὰ σκέπτεται πᾶσαν δαπάνην, νὰ ὑπολογίζῃ ἐπιμελῶς καὶ τὰ ἐλάχιστα ἐξοδα καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ πᾶσαν οἰκονομίαν πρὸς κοινὸν τῆς οἰκογενεῖας ὄφελος, ἀπὸ τοῦδε ἤρχισε νὰ τῷ ζῆτῇ μεγάλα ποσά, καὶ ἐξέδρασκε πάντοτε πάντοτε εἰδος προφάσεις καὶ ψευδεῖς ἀποδείξεις, ὡς τὸν πείθῃ περὶ τῆς ἀναγκαίου ὀνητος τῶν ἐξόδων αὐτῶν, τοιουτοτρόπως δὲ ἔθετε κατὰ μέρος σημαντικὰ ποσά καδ' ἕκαστον μῆνα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Καίῳ ἐβλεπε μὲν τὴν ἀξίαν τῶν ἐξόδων ἀλλὰ δὲν ἠθελε νὰ κάνῃ παρατηρήσεις εἰς τὴν γυναῖκα του, διότι ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὴ προσπαθεῖ εὐκρινῶς καὶ τιμῶς ν' ἀποβάλῃ τὴν φειδωλίαν καὶ στενοκαρδίαν της, ἤρχισεν ἦδη νὰ περιορίσῃ τὰ ἄλλα του ἐξοδα, ἢ δὲ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐσπετερίζετο πᾶν ὅ,τι ἐκεῖνος ἐν τῇ ἐμπιστοσύνῃ καὶ εὐκρινείᾳ του παρεῖχεν ἀπειδώ.

Ὅσακις ὁ Καίῳ ἀφίγγετο δι' ἰσὺν δὴποτε λόγον, ἐκεῖνη συνέσφιγγε τοὺς ὀδόντας αὐτῆς καὶ ἐπέβαλλεν εἰς ἑαυτὴν σιγήν. Ἡ ὀργὴ του παρήρχετο ταχέως, καὶ τότε ἡ γυνὴ ἐπληθύνετο πρὸς αὐτὸν μὲν προφρότητα καὶ μὲν καλοῦς λόγους. Ἡ φιλαρχία καὶ ὁ δεσποτισμὸς αὐτῆς, ἡ ὑπερφανεία της καὶ ὁ ἐγωισμὸς της δὲν προσεβάλλοντο ἐκ τοῦτου, διότι ἱκανοποιεῖ τὰ πάθη της ταῦτα ὡς καὶ πρότερον, εἰ καὶ δι' ἄλλων μέσων. Πλὴν τοῦτου ἐπῆλθεν ἀληθὴς χωρισμὸς ἐντὸς τῆς οἰκογενεῖας. Ἐκάστος ἐδέσποζε καδ' ἑαυτὸν ἐν τοῖς δωματίοις του, καὶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ εφαινότο ἀδιάφορος πρὸς τὰς πράξεις τοῦ Καίῳ οὐδὲ ἀντέλεγεν αὐτῷ, ὁσαῖς ἀπῆρχετο ἢ ἐπεχείρει ταξείδια, ἢ ἄφινεν ἐλευθέρην καὶ ἀπερίοριστον τὴν γυναικοδορίαν του.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ διέταξε κρυφίως καὶ τῇ κατεσκευάσαν ἰδιαιτέρα κλειδία, ἀρπάζοντα εἰς τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου τοῦ Καίῳ, τοιουτοτρόπως δὲ ἠδύνατο ἦδη νὰ ἤξευρῃ πάντοτε τὴν οἰκονομικήν του κατάστασιν μετὰ πάσης ἀκριβείας.

Ἐπειδὴ, ὁσαῖς ἐνεθρῆμειτο τὰς προτέρας αὐτῆς ἀμφιβολίας καὶ τὴν ἀγνοίαν ἐν ἡ διετέλει ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικά του ἀνδρὸς αὐτῆς. Ἄμέσως τὴν πρῶτην ἡμέραν μετὰ τὴν σπουδαίαν ἐκείνην ἔβην ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ κατάρθρωσε ν' ἀναγνώσῃ τὴν διαθήκην καὶ ἤξευρεν ἦδη ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Καίῳ δὲν παρεῖχεν αὐτῇ ὄφελος. Ἀδὴ δὲ ἐλάμβανεν ἀρισμένον τὴ ἐπίσηον εἰσὸδιμα πρὸς συντήρησιν αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων της. Ἡ Καρμελίτα δὲ ἐλάμβανεν

ὄλην τὴν ἐν Λονδίῳ περιουσίαν, τοὺς δὲ τόκους τῶν ἐν ἀνεργείᾳ κεφαλαίων ἐν τῷ ἐν Λονδίῳ καταστηματὶ δὲ ἐλάμβανον τὰ ἐκ τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας τέκνα του, εἰς τὰ ὅποια θὰ περιήρχετο καὶ τὸ Δρόννιγχοφ.

Ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ ἤρχοντο ἐξ Ἰταλίας πάντοτε εὐχάριστοι εὐδῆσεις. Μάλιστα δὲ, ἀντὶ ἐνὸς ἔτους, ἡ διαμονὴ ἐξετάθη ἐπὶ δύο ἔτη. Οἱ Σλειβεν περιέγραψον μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὰς ἐξαιτίας καλλωνῶς τῆς φύσεως καὶ τὰ λαμπρότατα τοπεῖα, ἅτινα ἐβλεπον κατὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν καὶ τὰ ταξείδια τῶν, ἢ δὲ Μερτσέδες, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία ἐβαινε βελτιουμένη, διηγεῖτο ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτῆς περὶ τῆς φριδότητος τῆς Καρμελίτας καὶ τῶν αὐξανομένων προόδων της.

Κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ Καίῳ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ εἰς τὸ θυγάτριόν του μίαν καλῶς συστημένην παιδαγωγόν, εἰς δὲ τὴν Καρλότταν ἀνέθηκε τὴν ἐκπαιδεύσιν τῶν δύο μικροτέρων τέκνων του. Ἡδὴ ἐφθασεν ἐπὶ τέλος ἡ ἡμέρα τῆς ἐξ Ἰταλίας ἐπιστροφῆς τῆς Μερτσέδες καὶ τῶν γονέων της. Ἀπὸ ἄρας εἰς ἄραν ὁ Καίῳ περιέμενε τὴν ἀφιξίν τῶν συγγενῶν του καὶ ἐξέφραξεν ἀνοποστόλως τὴν ἐπὶ τούτῳ χαρὰν του. Κατὰ πρῶτην φορὰν τὰ ἤρχισε πάλιν νὰ ἐξεγείρεται ἡ ξηλοτυπία ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας, ἀλλ' ἡ φρόνιμος γυνὴ κατέπνιξεν ἀμέσως τὸ πάθος τοῦτο.

Ὁ Βόρστωρφ ἐγενομάζετο τακτικὰ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ἐν τῇ ἐπαύλει μετὰ τοῦ Καίῳ καὶ τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας. Ἐν ταῖς συναστροφαῖς οὐδέποτε ἐλειπεν, ὁ δὲ Καίῳ ἐπέρευε πρὸς αὐτὸν μὲ ὅλας τὰς ἐνδεξιὰς τῆς φιλίας καὶ οἰκειότητος. Ὁ Βόρστωρφ ἐθήρσε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του. Δὲν ἐκαμε πλέον τὸ παρακαρτὸν χρέος, ἀλλ' ὅτι δὴποτε ἐλάμβανεν ἀπὸ τῶν ξενοδοχείων, τὸ ἐκλήρωσεν ἄμεσως, καὶ ἐξῆ μὲ ὄλην τὴν τάξιν καὶ τὴν οἰκονομίαν φρονίμου οἰκογενειάρχου.

Ὅτε κατὰ πρῶτην φορὰν εἶδεν ὁ Βόρστωρφ τὰ δι' αὐτὸν εὐτρεπισμένα ἐν τῷ πύργῳ δωμάτια, ἐμεινεν ἀναυδὸς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, μὴ ἐβρίσκων λόγους νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐγνώμισήν του καὶ τὴν ἐκπληξίν του. Εἶτα ὅμως ἐδραμε πρὸς τὸν Καίῳ καὶ ἐναγκαλιόσθεις ἐπέσειεν αὐτὸν πρὸς τὸ στήθος του μετὰ σφοδρότητος, καὶ ἐξέφραξεν αὐτῷ τὴν ἐγνώμισήν του κατὰ τὸν ὑπερβολικὸν καὶ παράφορον τρόπον του.

Ὁ Καίῳ ἦτο ἐν τῇ ἀλλῇ ἐνδεδυμένος τὴν κυνηγετικὴν στολὴν του, φορῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μαλακὸν τῖνα πῖλον καὶ κρατῶν ἐν τῇ χερὶ γροστικὴν βάρβον. Μεταξὺ τῶν ὀδόντων ἐκράτει μικρὰν τῖνα ἀπυροβλήτρα καὶ παρῆρηι δύο μικροῦς, λιγνοῦς ἵππους, οἵτινες ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐξῆγοντο ἐκ τοῦ σταύλου ὑπὸ δύο ἱπποκόμων, ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν τοῦ ἐπιστάτου.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐνεφανίσθη ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς αὐλῆς ὁ Βόρστωρφ καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν Καίῳ.

«Ἀγαπητὲ ἐξάδελφε», εἶπε χαιρετίσας αὐτὸν, «ῶραῖο ζευγαράκι! Τὰ παιδιὰ καὶ ἡ κόρησά Καρμελίτα θὰ χαροῦν πολύ, ὅταν ἰδοῦν αὐτὰ τὰ ῶραῖα ἄλογα.»

«Σὲ παρακαλῶ διως πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὴ προδώσῃς τίποτε, ἐξάδελφε!» ἀπήντησεν ὁ Καίῳ, δεικνύων πρὸς τὴν ἑστυλίαν.

«Λοιπὸν σήμερα ἐπιστρέφουν οἱ κύριοι Σλειβεν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν,» εἶπεν ὁ Βόρστωρφ, πορευόμενος μετὰ τοῦ Καίῳ πρὸς τὸν πύργον, ἀφοῦ ἀπεμακρόνθησαν οἱ ἱπποκόμοι καὶ ὁ ἐπιστάτης μετὰ τῶν ἵππων. «Καὶ ἡ κόρησά Μερτσέδες μὲ τὴν μικρὰν, ἡ μᾶλλον τὴν μεγάλην τῶρα κόρην σου, — ἔρχεται ἐπίσης; Καὶ εἶναι ὅλοι καλά; Ἐνοικίασαν, ὡς ἤκουσα, σπῆτι εἰς Σ; Καὶ εἶναι ὅλα ἔτοιμα;»

Ὁ Καίῳ ἀπήντησε καταπραυτικῶς εἰς τὰς ἀπαντήσεις τοῦ Βόρστωρφ. «Ἡ κατοικία τῶν πενθηρῶν μου εἶνε πολὺ ῶραῖα. Τῶρα μάλιστα ἐτελείωσα τὸν εὐτρεπισμὸν. Οἱ συγγενεῖς μου ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνουν πολὺ εὐχαριστήμενοι. Καὶ διὰ τὴν κοινιάδα μου ἐφρόντισα ἐπίσης νὰ ἐτοιμασοῦν ῶραῖα δωμάτια, ὅλα κομψὰ καὶ ἀνετα.»

«Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅταν ὁ Καίῳ φὸν Βίσατσοφ θέτῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καλαισθησίαν του ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τὴν τσέπη του!»

«Ἀδὲ, εἶναι κομπλιμέντα, ἐξάδελφε!» εἶπεν ὁ Καίῳ μὲ εἰρωνικήν τινὰ ἐκφράσιν ἐν τῷ προσώπῳ.

«Κομπλιμέντα!; ἀνταπῆντησεν ὁ Βόρστωρφ μὲ ὕψος θαυμαστικὸν καὶ ἐρωτηματικὸν συγχρόνως. «Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε τὸ ἔργον σας Πάμε εἰς τὴν κατοικίαν μου νὰ ἰδῆτε τὸ ἔργον σας.»

Ἀφοῦ ἐφθασαν εἰς τὴν κατοικίαν, ἦν ὁ Καίῳ εἶχεν εὐτρεπίσῃ διὰ τὸν Βόρστωρφ, οὗτος ἀνέωξε τὴν θύραν, καὶ τὸ ὄψο τοῦ ἠλίου ἀπλέτως φωτιζόμενον δώμα, ἀνεχούσῃ ἐκ τοῦ κελαδίσματος τῶν ἐν αὐτῷ πηγῶν, ἐφάνη ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ μεγαλοπρεπέᾳ ἐνῶπιόν των.

Ἐν ἐκ τῶν μεγάλων παραθύρων ἦτο εὐρέως ἀνεωγμένον, καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ εφαινότο ἐξω ἐκτεινομένη μικρὰ τις λίμνη μὲ διαυγῆ ὕδατα, περιβαλλομένη ὑπὸ ὕψηλῶν θάμων. Ἀπωτέρω δὲ εφαινότο ὕψηλα τινες ὄρησ καὶ ψηφοὶ ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τὸ Δρόννιγχοφ δάσους. Μόλις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν νεφελῶν ὁ ἥλιος καὶ κατέπεμπε τὰ χρυσὰ βέβηματα ἐπὶ τοῦ καταπραίνου ἔδαφους, ἀλλ' ἡ μικρὰ λίμνη εὐρίσκατο ἐν τῇ σκιᾷ καὶ ἐδέχετο ἐν τῷ κατ' ὄψῳ αὐτῆς τὰς ἐκ τῶν περὶξ θαυμασίας εἰκόνας.

Τὸ δωμάτιον τοῦ Βόρστωρφ ἦτο ἀνέτως καὶ κομψῶς εὐτρεπισμένον. Ἐπὶ τῆς τραπέζης πλησίον τοῦ ἀνακλίνετου ὄπῃρχον ῶραῖα σκευὴ ἐκ πορσελάνης, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐλαμποκόπου ἀργυρὰ κομψοῦ τοῦ καφέ καὶ μία ἀρχαία, κομψὴ ζαχαροθήκη. Ἐπὶ τοῦ ἀνακλίνετου, ἐμπροσθεν τοῦ ὁποίου ἦσαν ἀναπεταμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δορὰι πανθήμων, ἕκειτο ἀνοικτὸν μέγα τι βιβλίον, πλησίον δὲ αὐτοῦ ἐφῆμενον. Τὸ δάπεδον ἦτο ἐστρωμένον μὲ ῶραῖος ἐπιπέτου καὶ ὄλα τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ἐπιπλα εφαινότο ἀποτελοῦντα ἁρμονικὸν τι ὄλον, ὅπερ ἐνεποιεῖ ἀριστὴν ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐπὶ ἑτέρου τινὸς τραπέζιου ἐκειτο ἄλλα βιβλία, τοιαυτοῦ ὅμοια, δίοπτρα τοῦ θεάτρον, ἱστορικάς, μικρὰ καπνοσφύγγες καὶ ἄλλα κομψὰ ἀντικείμενα ἐν ζυγγραφικῇ ἀτάξια. Ἐν γένει δὲ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Βόρστωρφ ἐπεκράτει ἰδιόρρυθμὸς τις, καλλιτεχνικὴ ἀκαταστασία, ἢ τις ὁμοῦ δὲν προσεβάλλε τὸν ὀφθαλμὸν ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τὸν ἐβλεγεν.

Ἐπὶ τῶν ἀνδράσων, τῶν ὁποίων αἱ κινήσεις καὶ αἱ πράξεις εἶναι πάντοτε πρῶτα καὶ ἐστρεμμένα χείριος, καὶ ἄλλοι πάλιν, οἵτινες καὶ ἀπρημένοι ὄντες καὶ ἐνεργούντες ἀκολουθοῦσι ὡσεὶ κατ' ἀνάγκην ἐνστατῶν τι καλλιτεχνικῆς καλαισθησίας. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶχε καὶ ὁ Βόρστωρφ.

«Λοιπὸν, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μὲν πάλιν ἐδῶ εἰς τὸ Δρόννιγχοφ ἡ κόρησά Καρμελίτα, ὡς πρὸτερον; ἀπῆρτησεν ὁ Βόρστωρφ, ἀφοῦ ἐκάθισαν ἀμφοτέρω ἐπὶ τοῦ σοφᾶ καὶ ὁ Καίῳ ἀντικατέστησε τὴν καπνοσφύγγαν ἦδη πῖσαν δι' ἐνὸς σιγῆρου.

Ὁ Καίῳ ἐφύσησε τὸν καπνὸν διὰ τῶν βωδῶνων καὶ ἀνασήκωσε τοὺς φῖμους του. Ὡσπεῖον δὲ βραδέως διὰ τῆς χεῖρός τὴν γενειάδα του ἐψιδύριζε, μᾶλλον μονολογῶν ἢ ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ συγγενοῦ του:

«Ὅποιος ἠμποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ μίαν καλὴν συμβουλήν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, θὰ τὸν ἐθεώρουν ὡς τὸν μεγαλύτερον εὐεργέτην μου.»

Εἶτα δὲ ἐσίγησεν αἰφνης καὶ ἐμεινε σὺννος, βεβητισμένος εἰς σκέψεις.

Ὁ Βόρστωρφ δὲν ἐξεπλάγη ἐπὶ τούτῳ, διότι ἐγίνωσκε καλῶς τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων ἐν Δρόννιγχοφ, ἀλλ' ἡ περιέργειά του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ εἶχε πρὸς τὴν Καρμελίταν ὄθησαν αὐτὸν νὰ ἐξετάσῃ τὰ περαιτέρω καὶ νὰ ἐξαγάγῃ τὸν Καίῳ ἐκ τῆς ἐμφυλοκακτημένης του. Ἀπῆρτησε λοιπὸν διαφόρους ἐρωτήσεις καὶ τέλος προσέθηκε:

«Ἡ κόρησά σου καὶ ἡ μικρὰ Καρμελίτα δὲν συμφωνοῦν πολὺ, ἐξάδελφε; Δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου παράξενον! Ἄλλὰ ποῖος πταίει; Αἱ μάλιστα δὲν κατασκυζόνται διὰ νὰ δέρονται μ' αὐτὰς τὰ τροφερὰ περιστέρια.»

Ὁ Καίῳ ἔβησε ταχέως τὰ βλέμματα. Πρὸς στιγμὴν τὸ πρόσωπὸν του προσέλαβεν ἐκφράσιν ὑπερηφανείας προσβληθείσης, ἀλλ' ἡ ἐκφράσις αὐτὴ ταχέως ἠφανίσθη.

«Ναί, αὐτὸ ἴσια ἴσια ἦτο τὸ λάθος μου!» ἀπήντησε ψυθιρίζων καὶ παρατεινών ἐκάστην συλλαβὴν.

«Δώσατε καλῆτερα τὴν μικρὰν — ἂν καὶ θὰ τὴν ἀποζητοῦσα βεβαίως μὲ ἄπειρον πόδον — εἰς τοὺς συγγενεῖς σου, εἰς τὴν ἀξιέραστον κόρησαν Μερτσέδες. Ἐκεῖ δὲ ἐβρίσκαται εἰς καλὰ χεῖρα, θὰ κομμάτι σὰ ποῦπουλα, καὶ ἐν τούτοις θὰ γσίνη δυνατὴ σὰν τὸ σίδερον καὶ θὰ ἀξήρητῃ κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὴν εὐφυίαν, τὰς γνώσεις, καὶ τὴν χάριν παρὰ τῷ θεῷ καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.»

«Βεβαίως, τὸ καλῆτερον θὰ ἦτον αὐτὸ.» ἀπήντησεν ὁ Καίῳ. «Ἡ γυναικὰ μου δὲν ἐννοεῖ τὸν χαρακτήρα τοῦ κοριτοῦ, εἶνε πολὺ σφοδρὰ καὶ ἀτόμος καὶ δὲν ἔχει καμμίαν ὑπομονὴν καὶ ἐπιείκειαν. Ἡ δὲ Καρμελίτα μόνον μὲ τὸ καλὸ καὶ μὲ τὴν ἀγάπην ἐμπορεῖ νὰ διευδύνεται καὶ νὰ διορθώνῃ τὰ ἐλαττώματά της. Βλέπω ὅτι μὲ περιμένουν πάλιν θλιβερὰ ἡμέρα καὶ διως δὲν εἰμωρῶ τὸσον εὐκόλα νὰ στερεθῶ τὸ παιδί μου.»

«Ναί, νά,» ἀπήντησεν ὁ Βόρστωρφ, «καταλαβαίνω τὴν θέσιν σας. Εἶνε πολὺ δυσχερῆς ὑπόθεσις. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν ἐβρίσκαται εἰς τοὺς ὄρημους.»

Ὁ Καίῳ δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλ' ἐμεινεν ἐπὶ μακρὸν σι-

ωπῆλὸς καὶ σὺννος. Ἐπὶ τέλος ἠγέρθη, δόδωμος καὶ ὡσεὶ ἀφροημένος.

«Ἀδῖο, ἐξάδελφε! Θὰ σὰς ἰδοῦμε αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ μὴ λησμονήσατε νὰ μὰς ἀναγνώσετε κάτι τι ἐκ τοῦ Σαξπῆρου.»

Ἐνευσε μὲ τὴν χεῖρα καὶ ἀπῆλθε.

Ὁ Βόρστωρφ ἐμεινεν εἰς τὴν θέσιν του, σὺννος καὶ τεθυμῆμένος καὶ ἐδώκε τὴν μακρὰν του γενειάδα. Εἶτα δὲ ἀνοῖξε μίαν φιάλην κοινιά, ἐπιεν ἐν ποσῆρει καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Οἱ Σλειβεν εἶχον ἐπιστρέψῃ ἐξ Ἰταλίας, καὶ ἦδη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς των ἔλαβεν ὁ Καίῳ μίαν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς Μερτσέδες, ἔχουσαν ὡς ἐξῆς:

«Ἀγαπητὲ μου Καίῳ!

Ἰπρέκει νὰ καθίσω ἀμέσως νὰ σοῦ γράψω, — στὴ στιγμὴ αὐτὰς τὰς γραμμὰς πρέπει νὰ σοῦ τὰς στείλω μὲ ἰδιαιτέρον ἀνδρωπον, διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσῃς ἀμέσως. Δὲν δύνανται νὰ παρῆναι ἐως ὄτου ν' ἀκούσῃς ἐκ τοῦ στόματός μου, πῶσον ἀπεριγράφτως ἐχάρην δι' ὄλα, ἄγαπητέ, προσφιλέστατε ἀνθρώπε! Βλέπετε; τὰ γράμματα σβύνονται, διότι ἔπεσαν πάρα πολλὰ δάκρυα χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ἀφοῦ εἶδομεν τὰ κοινὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα μὰς ἐτοίμασες καὶ ἐθαυμάσαμεν τὸν ἐξῆρτον εὐτρεπισμὸν των, ἐπῆγα καὶ εἰς τὰ ἰδικὰ μου δωμάτια, ἡ διαπρέτρια μοι εἶδειε τὸν δρόμον. Ἄνωθεν τῆς θύρας ἀνέγνωσα μετ' ἀπεριγράπτου συγκινήσεως τὰς λέξεις: «Ὁ Θεὸς ἐν εὐλογίῃ τὴν εἰσοδὸν σοῦ!»

Ἄλλ' ὅτε εἰσῆλθον καὶ εἶδα ὄλα τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ἐπιπλα καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα, — τοὺς τᾶσητας μὲ τὰ ἡρεμα χρώματα, τὰ λαμπρὰ παραπετάσματα τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων, τὰς θαυμασίας εἰκόνας κτλ. κτλ. — ὀλίγον ἐλείψε νὰ τρέξω ἀμέσως αὐτοῦ εἰς τὸ Δρόννιγχοφ, διὰ νὰ βρωθῶ εἰς τὰς ἀγκαλὰς σου καὶ νὰ κλαῶσω δάκρυα ἐγνώμισήσεως.

Σοῦ γράφω φς παιδίον, Καίῳ. — ἀλλ' ἡ καρδιά μου εἶνε πρᾶγματι πλῆρης χαρᾶς παιδικῆς, ἀνεκφράστου. Δὲν παύω νὰ θεωρῶ καὶ νὰ θαυμάζω ἐν ἕκαστον ἐκ τῶν ἀντικειμένων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐστόλισες τὴν δι' ἐμὲ κατοικίαν. Μόλις ἐνας βασιλεὺς εἰμωροῦσε νὰ εὐτρεπίσῃ τὸσον ῶραῖα τὰ δωμάτια του. Πῶς κατάρθρωσες ὄλα αὐτὰ; μὲ πῶσους κόπους, πῶσα ἐξοδα ἔκαμες δι' ἐμὲ! Καὶ ἦμην ἄρα γε ἀξία τῶσης καλωσύνης ἐκ μέρους σου; Ὅχι, βέβαια. Ἄλλ' ἀνεύατι σοῦ μόνον ἐγνώμισήσῃν δύναται τις, νὰ ἔχη. Εἶσαι ἄλλος ἀνθρώπος, Καίῳ. Ὁ δημιουργὸς ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ κάτι τι ἕκαστον καὶ ἐξαιρετικόν, ὅτε σοὶ ἔδωκε τὴν ζωὴν.

Ἔσθεις ὅτι ἐλυπήθην καὶ ἀφῆρτησῃν μάλιστα ἐναντίον σου, ὅτε μετὰ τὴν ὑπόδοχὴν μὰς ἐφύγεσ ἀμέσως καὶ δὲν ἠθέλησες νὰ εἰσέλθῃς μαζί μὰς εἰς τὴν κατοικίαν, τὴν ὅποισ μὰς ἐτοίμασες — καὶ ἀπέκρουσες σχεδὸν ἀποτόμως τὴν παράκλησίν μου; Τῶρα ἐξηγήθη αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ σου. Τῶρα ἐννοῶ ὅτι ἠθέλησες ν' ἀποφύγῃς τὰς ἐκφράσεις τῆς ἐγνώμισήσεως, τὴν ὅποισ σοὶ ὄφελισμεν. Ἡ λεπτότης σου δὲν σοὶ ἐπέτρεπε νὰ ἴδῃς καὶ ν' ἀκούσῃς πῶσον εὐτυχεῖς μὰς ἔκαμες.

Ἐσπῶρουν νὰ σοῦ γράψω ἀκόμη πολλὰ, πάρα πολλὰ — ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ παύσω. Εἶμαι πάρα πολὺ καταβληθμένη ἀπὸ τὸ ταξείδι. Διὰ ὁμηρον λοιπὸν ἄρκει — ὕγαινε. Ἄλλ

άνευ επίδρασης επί του χαρακτήρος του κορασίου. Τώρα δὲ ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία οὐδαμῶς ἠγαντιοῦτο πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τῆς Καρμελίτας, ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὴν ἐλευθερὰν νὰ κρέχη εἰς τὸ πάρκον, εἰς τὴν ἀδλίην, εἰς τὸν σταυλὸν τῶν ἴσπων, εἰς τὰς ἀποθήκας, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιστάτου, καὶ πρὸς τὴν μικρὰν τῆς φίλης Ἄννας.

Καὶ πάντες ἐδέχοντο τὴν Καρμελίταν μὲ τὰς ἐνδοξείας ζωηροτάτης χαρᾶς. Ἡ Καρλόττα μάλιστα εἶχε στολίσει τὸ δωμάτιον τῆς Καρμελίτας μὲ ἀνθρ., ὁ δὲ Βόρστωρ δὲν παρέλαυνεν ἐπιτοῖς ν' ἀγοράσῃ δι' αὐτὴν κατάλληλα ὑφάσματα. Μὲγαν πόδον ἰσθάνετο ἡδὴ ἡ Καρμελίτα νῆ ἐπισκεφθῆ τὸν Βόρστωρ ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ἐν τῷ πύργῳ, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ ἄρροσ.

Τὸ ἀπόγευμα πλησίασα κρυφίως πρὸς τὸν πύργον, εἶδεν ἐν ἑκ τῶν παραθύρων ἀνεωγμένον, καὶ διεύρινε τὸν Βόρστωρ ἰσάμενον ἀκίνητον ὡς ἀνδρῖνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου καὶ παρατηροῦντα ἀτενῶς, μὲ ἀφηρημένον βλέμμα, εἰκόνα τινὰ κρεμαμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἡ Καρμελίτα δὲν εἶχε λάβῃ ἀκόμη τὴν ἐκκαιρίαν νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ ὀμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, διότι κατὰ τὴν πρωίαν τῆς ἀφίξεώς των ὁ Βόρστωρ, ἕκ μετριωποσύνης καὶ λεπτότητος δὲν ἐνεφανίσθη.

Πρότερον, ἡ Καρμελίτα μὲ δλὴν τὴν ἀφέλειαν δὴ τῷ ἐφώνησε, «Κόρις φὸν Βόρστωρ, δὲν με βλέπετε;» ἀλλὰ τὰρα κατείχετο ὑπὸ τινος αἰδοῦς καὶ δειλίας. Δὲν ἐτόλμα νὰ τῷ φωνάξῃ, καὶ ἐδίσταζε

ὡς πρότερον, αἰνιγματώδης, θεατρικὴ, κωμικὴ, πολλακίς κομπαστικὴ. Ἄλλὰ δὲν ἦτο πλέον ἐκκεντρικὸς ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ του, δὲν διενουκτέρευε πλέον εἰς τὰ καμηλῖα ἐν συναναστροφῇ μετ' ἀνθρώπων ἀμφιβόλων ἡδῶν καὶ ἐπλήρωνεν, ὅτι παρήγγελλε.

«Εσοῖς εἶσθε, κόρησα Καρμελίτα; Καλῶς φρίσκατε εἰς τὸ Δρόννιγχαφ. Ὅλα τὰ ἀγαθὰ πνεύματα τῶν δασῶν νὰ σὰς προστατεύουν καὶ νὰ σὰς προφυλάτουν» ἐφώνησεν ὁ Βόρστωρ καὶ ἐξέτεινε τὸν βραχίονα μὲ ζωηρὰν, θεατρικὴν χειρονομίαν.

Ἡ Καρμελίτα ἐπορεύθη πρὸς συνάντησίν του βραδέως βηματίζουσα ἐπὶ τῆς ἀσιτρότου καὶ ἀγρίας πλατείας, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ὀλίγον τι κεκλιμένην. Οἱ πόδες αὐτῆς ἐβυθίζοντο εἰς τὰ χόρτα καὶ τὰς κνίδας, ἀτίνα ἐκάλυπτον τὸ ἔρημον τοῦτο τεμάχιον τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁμοίῳ πρὸς ἀλλὴν παλαιῷ εἰνος ληρομηνηθέντος μοναστηρίου.

«Δὲν ἐρχεσθε μέσα νῆ ἴδῃτε τὴν κατοικίαν μου, κόρησα; ἐφώνησεν ὁ Βόρστωρ.

«ὦ ναι ἐπεθύμουν πολὺ —».

«Σὰς παρακαλῶ, ἐλάτε. Ἡ θύρα εἶνε ἀνοικτή. Πρὸ παντὸς ἄλλου, καλῶς φρίσκατε.»

Ἡ Καρμελίτα ἔδρασε ταχέως περὶ τὸν πύργον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Βόρστωρ, ἔχουσα εὐρέως ἀνεωγμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ο ΔΟΥΕ ΤΟΥ ΚΛΑΡΑΝΣ.

ΤΕΒΟΗΚ ΠΑΖΣΑΣ.

νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὴ τὸ αἷτιον τῶν διαταγῶν τῆς τούτου. Ἦδη ἐκινούντο ἐν τῇ ψυχῇ τῆς τὰ πρώτα σπέρματα παρθενητικῆς αἰδοῦς καὶ δειλίας. Ἄλλὰ καὶ ὁ Βόρστωρ ἐφαίνετο ἤδη ὅλως διάφορος ἢ πρότερον. Ὁ ἱματισμὸς του, ὅλον του τὸ ἐξωτερικὸν εἶχε μεταβληθῆ, προσέει δὲ καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του ἐφαίνετο εἰς τὸ κοράσιον σοβαρώτερα. Καὶ πράγματι ὁ Βόρστωρ σήμερον ἀκριβῶς κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πόδου πρὸς τὸν πρότερον ἐλεύθερον καὶ ἀτακτον βίον του.

Ὁ Βόρστωρ ἐπέδει κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς ἀπομονώσεως τὴν ἄρρητον ἐκείνην μαγείαν, ἣν ἐξήσκουν ἐπ' αὐτοῦ τὰ καμηλῖα, καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ δυσάρεστον συναισθηματος, ὅπερ ἐμπνέει ἡ ἐρημία καὶ ἀπομόνωσις εἰς ζωηροῦς χαρακτήρας. Πόσον μακρὰ τῷ ἐφαίνετο ἡ ἡμέρα, πόσον μακρὰ ἡ ἑσπέρα — καὶ ὅταν οἱ πόνοι τῷ ἀφῆρουν τὸν θνόν, πόσον ἀτελεύτητος τῷ ἐφαίνετο ἡ νύξ!

Διακῶς ἤδη ἐπέδει ἡ ψυχὴ του ἀνδρώπου, ἀκροατήριον, ἀμῆρμον φλυαρίαν, θαυμασμόν, λαμποκοπούσας φιάλας καὶ ποτήρια, μέδην, συνωσιμόν, ζωὴν καὶ κίνησιν. Ἡ δὲ φαντασία του τῷ παρίστα πάντα ταῦτα μὲ ἐτι λαμπρότερα χρώματα τῆς πραγματικότητος. Τοιαῦτα συναισθηματικά ἐρημίας καὶ ἀπομονώσεως κατελάμβανον αὐτὸν συχνάκις ἐν τῇ μονοτονίᾳ τοῦ νέου βίου του· ἐνίοτε μάλιστα, ὅπως τὸν παρελθόντα χειμῶνα, κατελάμβανεν αὐτὸν κόρος καὶ ἀδητία τῆς ζωῆς ἐν γένει. Καὶ ὅμως προσεπάδει μὲ δλὴν τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του νὰ καταβαρῆξῃ καὶ νὰ κατακινήτῃ τὰ θλιβερὰ ταῦτα συναισθηματικά. Εἶχε πάντοτε κατὰ νοῦν ὅτι ἔδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του εἰς ἀνδραπον, εἰς ἀν ἀφαιλε τὰ πάντα.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Σ. ἐβλεπον μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ τὴν μεταβολήν, ἣν ὑπέστη ὁ Βόρστωρ. Καὶ ἔμεινεν μὲν ὁ ἴδιος ὡς πρὸς τὰ ἄλλα: ἡ ὀμιλία του, ἡ συμπεριφορὰ του, ἦτον,

«Δὲν σὰς εὐχαριστοῦσα ἀκόμη διὰ τὰ φραῖα ζαχαρωτά» εἶπεν τεινούσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Βόρστωρ.

«Τὰ φραῖα, μεγάλα μάτια τοῦ πατέρα τῆς ἔχει — παιδάκι μου, ἀγαπητό μου παιδί —!» ἐψιθύρισε ὁ Βόρστωρ, καὶ ἡ Καρμελίτα ἔχαμήλωσε τὰ βλέμματα ἐντροπαλῆ καὶ συγκεχυμένη.

«Ὅμιλεῖτε τώρα μὲ ἐθκολίαν τὴν ἰταλικήν, κόρησα;» προσέειπεν ὁ Βόρστωρ, ὑψώσας τὴν φωνὴν καὶ προσλαβῶν ὄφρος μετριώτερον.

Ἡ Καρμελίτα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀποφατικῶς.

«Εἶνε ἡ φραιότερα γλῶσσα τῆς οἰκουμένης» εἶπεν ὁ Βόρστωρ καὶ ἀνωρθώθεισιν συγχρότως ἤρχισε νὰ ἀδῇ μὲ βαθεῖαν καὶ δυνατὴν φωνὴν ἐν τσοκανικῇ διαλέκτῳ ἐν ἄσμα τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἔρωτος.

«Ἐννοεῖτε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι;»

«Ὅχι, ἀλλὰ εἶνε φραῖο, πολὺ φραῖο. Παρακαλῶ, ἦσθε καὶ σὺς ποτε σὶν Ἰταλία;»

«Ναι, κόρη μου, ἤμουν. Ἦσαν χρυσὰ χρόνια τότε δι' ἐμέ. Ἐξῆρα ἡμέρες, ἐντυχομένως, ἀληρομύνητες. Δουτοῦν! Τί κάνουν οἱ κῆριοι Σλειβεν, καὶ ἡ κόρησα Μερτσέδες;»

«Καλὰ, εὐχαριστῶ.»

«Χαίρεσθε βέβαια ὅτι ἐγυρίσατε εἰς τὸ Δρόννιγχαφ καὶ ἐπανίδητε τὸν πατέρα σας καὶ τὴν μητέρα;»

Ἡ Καρμελίτα κατένευσε σιωπηλῆ.

«Ἄ, ὁ πατέρας σας εἶνε ἀνεκτίμητος ἀνδραπος. Τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν λατρεύω. Βέβαια καὶ σὺς δὴ τὸν ἀγαπᾶτε πάρα πολὺ;»

Καὶ πάλιν κατένευσε ἡ Καρμελίτα μετὰ ζωηροῦς κινήσεως.

«Καὶ τὴν μητέρα σας ἐπίσης;»

«Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε δέρμα τίγρης;» ἀντηράτησεν ἡ Καρμελίτα, διὰ νὰ μὴ ἀποκριθῇ εἰς τὴν δυσάρεστον ἐρώτησιν τοῦ Βόρστωρ.

«Ὅχι, εἶνε δέρμα πάνθηρος.»

«Τὸν ἔσκατάσατε σὺς ὁ ἴδιος;»

Ὁ Βόρστωρ ἔδρακε ἀπάντησιν, — μίαν ἀπάντησιν μὲ τὸ σύνηδες κομπαστικὸν ὄφρος του, τὴν ὅποιαν ἡ Καρμελίτα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, διότι ὅτε κἄν προσεῖχε καλὰ εἰς τοὺς λόγους του.

Ἦδη δὲ λαβοῦσα ὅλον τῆς τὸ ἄρροσ ἤρχισε νὰ περιεργάζεταὶ τὸ δωμάτιον καὶ νὰ παρατηρῇ τὰ ἐπιπλα καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ μέγα κλωβὸν καὶ ἤκουε μετὰ χαρᾶς τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν καὶ ἐθεώρει τὰ πτηνὰ τῶν, καὶ εἶτα ἐστράφη πρὸς τὰ ἀνθρ., ἐξήτασε τὰ βιβλία καὶ ἐρρύθην. ἐν βλέμμα φασάεως εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βόρστωρ.

«ὦ, ἐδῶ εἶνε φραῖα. Ἐδῶ ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ κατοικῶ! εἶπεν ἡ Καρμελίτα μετ' ἐνδοουσιασμοῦ καὶ μὲ ἀσπράττοντα βλέμματα.

«Ἐλπίζω ὅτι δὴ μὲ ἐπισκεπέσατε συχνά» εἶπεν ὁ Βόρστωρ γελῶν ἐξ εὐχαριστήσεως.

«Ναι, ὅταν μὲ ἀφῆρουν, — ἀν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ πατέρας καὶ — ἀπήνησεν ἡ Καρμελίτα καὶ διέκοψε τὴν φράσιν.

«Ἐλπίζω ὅτι δὴ σοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ εὐχαριστῶς.»

Ἡ Καρμελίτα ὑψώσε τοὺς ὄφρους. Ἐσκέπετο τὴν μητριάν τῆς. Εἰς πᾶσαν ἐκτακτον περιστάσιν παρουσιαζέτο πάντοτε εἰς τὸν νοῦν τοῦ κορασίου ἡ εἰκόνη τῆς μητριάς.

Τὸ φθινόπωρον μὲ τὸν διωγῆ ὀδρανόν του, μὲ τὰ μεταβαλλόμενα χρώματα τῶν φυλλωμάτων, μὲ τὸν καθαρότερον ἀλλὰ καὶ ψυχρότερον ἀέρα του ἐπλησίαζε βαθμηδὸν πρὸς τὸ πέρας του, καὶ ὁ βίος δὲ ἐν Δρόννιγχαφ ἐγένετο διάφορος.

Ὁ Καῖῦ, ὅστις ἠγάπα τὰς συναναστροφάς, ἐστέλλε καδ' ἐκάστην ἐβδομάδα προσκλήσεις εἰς τοὺς φίλους καὶ γνωστούς του, ἡ δὲ Κλεμεντίνα Ἰουλία συγκατένευεν ἀνευ ἀντελογίας καὶ ἐπεσώρευεν ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ γραφείου τῆς τὰ περισσεύοντα ἐκ τῶν καθημερινῶν ἐξόδων ποσά.

Ἀπὸ καρμῖαν σχεδὸν ἐκ τῶν συναναστροφῶν τούτων ἔλειπον οἱ συγγενεῖς τοῦ Καῖῦ, ἡ δὲ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐφαίνετο εἰς ὅλα πειθομένη καὶ μηδέποτε ἀντιλέγουσα. Ὅτε κἄν περὶ τῆς διαμνηθῆς ἢ ἀπομακρόνσεως τῆς Καρμελίτας ἐκ τοῦ Δρόννιγχαφ ἐγένετο πλέον λόγος, μετὰ τὴν ἐξ Ἰταλίας ἐπιστροφὴν.

Ὅπως λοιπὸν ὁ Καῖῦ θὰ ἦτο λίαν εὐτυχὴς καὶ ἐντελῶς εὐχαριστήμενος, ἀν μὴ ἡ Μερτσέδες ἀνησχόλει ἀκαταπαύστως τὸν νοῦν του. Ἐνέβαλλον αὐτὸν εἰς ἀνησχίαν καὶ φροντίδας ἡ ὄψις τῆς κόρης.

Ὅτε ἡμέραν τινὰ οἱ Σλειβεν ἠναγκασθῆσαν νὰ μείνωσιν ἐν Δρόννιγχαφ ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας καὶ ὁ Καῖῦ τὴν ἀκόλουθον πρωίαν ἐπεχείρησε μετὰ τῆς Μερτσέδες ἐκδρομὴν τινὰ εἰς τὸ δάσος, ἡ νεανὶς ἐκάθισεν ἀφῆρως ἐπὶ ἐνὸς θρανίου, ἐσθήριζεν εἰς τὰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Πέριξ ἐν τῷ δάσει ἐπεκράτει παντελής ἡμερία. Ὅχι βανος, ἀλλ' ὁ θάνατος ἐφαίνετο ἐπελθὼν εἰς τὸν τέως ζωντανὸν κῶμον. Ἐκ τῆς ἀπονεκρουμένης φρέως ἀπελθὸτο ὕγρα τις ἀνοή, καὶ κρυφὰ ἀρωματώδης ὀσμὴ ἀνεπέμπετο ἐκ τῶν μεμαρασμένων φύλλων.

«Τί ἔχεις, Μερτσέδες;»

«Ὅλα πεδαίνουν — κ' ἐγὼ δ' ἀποθάνω — γρήγορα — γρήγορα!»

«Ποῖα σκέψεις! Μερτσέδες!»

«Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια, Καῖῦ. Τὸ ταξίδι μὲ μφέλησε, καὶ ὅμως ἤξευρα ὅτι αὐτὴ ἡ καλλιτέρευσις ἦτο μίαν ἀναλαμπὴ τοῦ λόχου, ὅπου εὐδύνεται. Ὅταν ἔλεγα εἰς τοὺς περιστοιχοῦντάς με, ὅταν ἐγύρα εἰς ὅε, ὅτι αἰσθάνομαι ἐπανελθούσας τὰς δυνάμεις, ἤξευρα καλὰ ὅτι ἦτο ἀπάτη. Καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν ἠθελα γὰ τὸ εἰπῶ. Ἄλλὰ ἐπὶ τέλους αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ὀμιλήσω εἰς ἕνα ἀνδραπον, νὰ ἐκφρασθῶ, νὰ κλαῶμαι τὸν πόνον μου. Ἰσως ἐβρω παρηγορίαν παρὰ τοῦ φίλου. Ὁ πόσον ἐνεργητικὴ εἶνε ἡ παρηγορία! Ἄν καὶ ζέρω ὅτι ἡ παρηγορία προέρχεται μόνον ἀπὸ οἴκτου, ἐν τούτοις ὅμως τὴν δέχομαι εὐχαριστῶς. Χωρὶς τὴν ἐλπίδα ὁ ἀνδραπος δ' ἀπέθνησκε ζωντανός. Ἄκουσα πολλακίς νὰ λέγουσιν ὅτι τὴν ἀνοιξί, ὅταν ὅλα ξαναγεννώνται, οἱ ἀσχυοντες ἐκ τοῦ στήθους ἀφῆρουν τὴν ὑστερινὴν πνοὴν των. Ἄχ' Καῖῦ — — ἐνταῦθα διέκοψαν τοὺς λόγους τῆς σπαρακτικῆς λυγμῆ — καὶ πόσον ἐπεθύμουν νὰ ζήσω ἀκόμα! Ὅτε ἐσχάτως εἰσῆλθον εἰς τὰ φραῖα δώματα, εἶνα εἶχε εἰσέλθῃ δι' ἐμέ, ἡ ἀπερίγραπτος χαρὰ μου μοὶ ἐνέπνευσε νέαν ἐλπίδα. Ἦμην ἀπερίως εὐτυχὴς καὶ ἐπίστευον ὅτι ἀνεκτίμητα τὰ πάντα. Ἀγαπῶ τὴν ζωὴν, τὸν κόσμον, καὶ πρὸ πάντων — αὐτὸν ἐδῶ τὸν μικρὸν κόσμον. Ὅσακις μέλλω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Δρόννιγχαφ, τρέμω ἐκ χαρμῶσόνου ταραχῆς. Ἐδῶ εἶνε πάντοτε ὁ νοῦς μου, ἀκόμη καὶ ὅταν εὐρίσκωμαι πολὺ μακρὰν. Ἡ ἀδλή, ἐδὸ δάσος, τὸ πάρκον, τὰ λειβάδια, οἱ κῆρποι — ὅλα ἔχουν ἐδῶ φραιότερα χρώματα ἢ ἄλλο μέρος. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φραῖαν Ἰταλίαν, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Νεάπολιν συνέκρινα πολλακίς αὐτὰς τὰς καλλονάς, καὶ ὅταν ἐνεθυμοῦμην τὸ Δρόννιγχαφ, ἔφρεον δάκρυα πόδου ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Καὶ πρὸς τούτους — ὅχι — καὶ πρὸ πάντων —»

Ἡ Μερτσέδες διέκοψε τὴν ὀμιλίαν τῆς. Ἐκρυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας καὶ διὰ μέσου τῶν δακτύλων ἔφρεον τὰ δάκρυά τῆς.

Ὁ Καῖῦ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀφῆρως. Δὲν ἐθρῖσκε λέξεις. Ἐπὶ τέλους ἔλυσεν ἐλαφρῶς τὰς χεῖρας τῆς καὶ ἠρώτησε:

«Τί ἔλεγε, Μερτσέδες, καὶ πρὸ πάντων; — —»

Σιωπῶσις δὲ εἰσέτι τῆς κόρης, ὁ Καῖῦ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν τῆς καὶ ἐθῆκε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς. Ἡ κόρη ἐθῆπευσεν ἐλαφρῶς τὴν κόρην του, πρὸς παρηγορίαν αὐτοῦ, — καὶ πρὸς παρηγορίαν ἑαυτῆς. Ἄλλ' ἀφῆρως περιέλαβε τὴν κεφαλὴν του μετὰ τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἐπίσεν αὐτὴν πρὸς τὸ στήθος τῆς ἐν τῇ τρικυμῶδι ὀσμῇ τοῦ αἰσθηματός τῆς.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΣ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΓΕΒΙΤΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 305).

2. ΕΥΑΡΕΣΤΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Adolf Hering (ἐν σελ. 309).

3. ΕΡΙΣ ΕΝ ΤΗ ἈΥΛῆ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ J. Bartenek (ἐν σελ. 313).

4. Ο ΔΟΥΣ ΤΟΥ ΚΛΑΡΑΝΣ (ἐν σελ. 316).

Ὁ θάνατος ἀφῆρπασε κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας πολλα μέλη ἡγεμονικῶν οἰκῶν ἐν Εὐρώπῃ, πρὸς νέους καὶ γέροντας ἐπ' ἴσης ἀδυσωπότητος φερόμενος. Ἄλλὰ τὴν βαδύτάτην καὶ διαρκεστάτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἀναμφιβόλως ἡ εἰδησις τοῦ ταχέως θανάτου τοῦ δουκὸς τοῦ Κλάραν, υἱοῦ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας καὶ μέλλοντος διαδόχου τοῦ ἀγγλικῆς θρόνου.

Ὁ ἐν τῷ ἀνδρὶ τῆς ἡλικίας του ἀποθανὼν δούξ ἦτο οὐ μόνον ἐν Ἀγγλίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις χώρας, ἐνθα διέτριψε, λίαν ἀγαπητός καὶ προσφιλὴς διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς ἀγαθοὺς τρόπους του. Εἶχε μόλις συμπληρώσῃ τὸ 28 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομαδῶν νὰ νυμφευθῇ τὴν περικαλλῆ ἐξ-

ἀδελφῆν του, τὴν πριγκίπισσαν Μαρίαν τοῦ Τεκ. Ὁ βίος τοῦ νεαροῦ δουκὸς παρῆλθεν ἀδουρόβως. Τῷ 1879 ἐπεχείρησεν ὁ δούξ μετὰ τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου μακρὸν ταξίδιον εἰς τὰς Δουτικὰς Ἰνδίας, μετὰ τινὰ δὲ χρόνον ἕτερον μακροτέραν περιήγησιν, περὶ τὴν γῆν. Καὶ αὐτὴς τῷ 1889 μετέβη εἰς τὰς Ἰνδίας, παρῆσθη δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου.

Ἐν τῷ στρατῷ ἐργάζετο ἀκόπως ἀπῆλθε δὲ μεγάλης ἐν αὐτῷ ὑπολήψεως διὰ τὴν ἀκρίβειαν μετ' ἧς ἐξετέλει τὰς ὑποχρεώσεις του. Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ δουκὸς τοῦ Κλάραν ἐγένετο ἡδὴ κληρονομος τοῦ θρόνου ὁ πρίγκηψ Γεωργίος, γεννηθεὶς τῇ 3 ἰουνίου 1865.

2. ΤΕΒΟΗΚ ΠΑΖΣΑΣ ΠΡΩΗΝ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑἴΓΥΠΤΟΥ (ἐν σελ. 316).

Ὅσαύτως θλιβερὰν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ὁ πρόωρος θάνατος τοῦ Κεδίβου τῆς Αἰγύπτου, περὶ οὐ ὀλίγα τινὰ ἐγράφησαν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τῆς Κλειῶς ἐν τῇ βραχείᾳ βιογραφίᾳ ἧτις συνάδευσε τὴν εἰκόνα τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Ἀμπά πασῶ.

Διαφοραί ημερομηνίας. Όλοι οι τόποι, οτινες εϋρίσκονται υπό τον αυτόν μεσημβρινόν, έχουσι κατά την αυτήν στιγμήν μεσημβρίαν, επομένως τα ωρολόγια των συμφωνούν ακριβέστατα. Όταν δύο τόποι κείνται υπό δύο διαφόρους μεσημβρινούς, απέχοντες κατά μιαν μοίραν απ' άλλήλων, αι μεσημβρίαί των τότεν τούτων έχουσι χρονικήν διαφοράν τεσσάρων πρωτολέπτων τής ώρας, αναλόγως δέ αυξανομένης τής απόστασης των μεσημβρινών αυξάνεται και ή χρονική διαφορά των μεσημβριών. Ούτω λ. χ. εις απόστασιν των μεσημβριών ίσην προς 15 μοίρας αντίστοιχεί διαφορά χρονική ίση προς 1 ώρα, καί ούτω καθ' εξής. Κατά τας πρό του μεσονυκτίου ώρας ή διαφορά αὐτή δύναται να αναφέρεται εις ημέρας, κατά την τελευταίαν ημέραν του μηνός, εις μήνας και κατά την τελευταίαν ημέραν του έτους, εις έτη. Ούτω λόγου χάριν αν εϋρισκώμεθα εν τινι τόπω κατά την ενδέκατην ώραν τής έσπέρας, ημέραν σαββάτου, γνωρίζομεν ότι κατά την αυτήν στιγμήν εις άλλον τόπον, κείμενον 15ο ανατολικότερον, εινε μεσονυκτίον, ήτοι αρχή τής Κυριακής· ώς αότως αν κατά το μεσονύκτιον του νέου έτους πορευώμεθα από τινος τόπου πάντοτε κατά την προς δυσμάς διεύθυνσιν θα συναντήσωμεν τόπους εν οίς το νέον έτος δέν ήρχισεν ακόμη, τοθναντίον δέ πορευόμενοι κατά την προς ανατολάς διεύθυνσιν θα φθάνωμεν εις τόπους, ένθα το νέον έτος ήρχισεν ήδη. Αν αναχωρήσωμεν από τινος τόπου διευθύνομενοι προς ανατολάς ή προς δυσμάς και φθάσωμεν εις τόπον απέχοντα 180ο από το σημείον τής αναχωρήσεως ημών, ή χρονική διαφορά θα άνέρχεται εις 12 ώρας· αν δέ εξακολουθήσωμεν την πορείαν ημών κατά την αυτήν πάντοτε διεύθυνσιν και διανέσωμεν εισίτι 180ο, θα εϋρεθώμεν αφνης εις το αυτό σημείον από το οποίου είχομεν αναχωρήσει αρχικώς· Αλλά τότε το μόν ωρολόγιόν μας θα συμφωνή ακριβώς με τα ωρολόγια του τόπου τούτου, αλλά θα διαφωνώμεν προς τους κατοίκους πουσν απόρθε τής ημέρας τής εβδομάδος· Αν δηλαδή δια τους κατοίκους του τόπου ή ημέρα τής αφίξεως ημών εινε Δευτέρα, δι' ημάς θα εινε ή Κυριακή (αν ή διεύθυνσις του ταξιδίου μας ήτο εκ δυσμών προς ανατολάς) ή Τρίτη (αν ή διεύθυνσις ήτο αντίστροπος). Εις όποιαν άπορίαν θα περιέλθωσι δύο περιηγηταί, οτινες αναχωρήσαντες εκ του αυτού σημείου, ο μόν διευθύνόμενος προς Δυσμάς ο δέ προς ανατολάς, συναντώνται αφνης εν τινι τόπω απέχοντα 180ο από το σημείον τής αναχωρήσεως των, ήτοι εν τώ μέσθ του περι τήν γήν δρόμου των. Διά τόν λόγον τούτον εν ταις νήσοις του Μεγάλου άκεανού, αιτινες τώρα έχουσι χριστιανικήν χρονολογίαν, ή ημέρα τής εβδομάδος και ή ημερομηνία εξαρτώνται άλλως διάλλου εκ τής (έξ ανατολών ή εκ δυσμών) διευθύνσεως καθ' ήν άφικόντο οι Χριστιανοί εις τας νήσους ταύτας. Οι Πορτογάλλοι και οι Όλλανδοί περιέπλευσαν το άκρατωτήριον τής Καλής Έλληνος και άφικόντο επομένως εις τας ύπ' αυτών ανακαλυφθείσας και κατακτηθείσας νήσους εκ δυσμών· τοθναντίον δέ οι Ισπανοί έπλευσαν δια του Μαγγελανικού πορθμού και βραδύτερον από των δυτικών αυτών τής Αμερικής και επομένως άφικόντο εις τας κατακτηθείσας των έξ ανατολών. Εκ τούτου συνέβη ώστε εν ταις Ισπανικαίς νήσοις ή ημερομηνία υπελείπετο κατά μιαν ημέραν τής των Πορτογαλλικών και των Όλλανδικών. Το Μακάο παρά τη κινεζική ακτή και ή Μανίλα εν Λουζόν απέχοντι απ' άλλήλων περίπου 7 1/2 μοίρας κατά γεωγραφικόν μήκος, ήτοι κατά 30 περίπου πρωτολέπτα εν τώ χρόνθ. Αλλά το Μακάο, καταληφθέν υπό των Πορτογάλλων, προέτρεχεν εν τη ημερομηνία, μέχρι του 1845, κατά μιαν ημέραν των εν Μανίλα Ισπανών. Όλη ή Αμερική έλαβε την ευρωπαϊκήν ημερομηνίαν έξ ανατολών, μόνη δέ ή Αλάσκα έλαβεν αυτήν εκ Δυσμών, ούτως ώστε οι παρά τα μέθορια Ράσσοι και Άγγλοι διηφοροπόλοι είχαν πάντοτε διάφορον ημέραν τής εβδομάδος. Ότε δέ αι Ηνωμένα Πολιτεία ήγγράσαν την Αλάσκαν, ήναγκάσθησαν να μεταβάλλωσι την ημέραν τής εβδομάδος και την ημερομηνίαν.

E. B.

Νέον γιγάντιον τηλεσκόπιον Υπό του γνωστού μηχανικού Alvan Clark εν Αμερική κατασκευάζεται κολοσσιαίον τηλεσκόπιον, όπερ μέλλει να έκτεθ ή εν τη παγκοσμίω έκθέσει του Χικάγου, τώ 1893. Το τηλεσκόπιον τούτο θα εινε ίσως το πολυτιμότεον άμα και θαυμασιώτατον έκθεμα. Εινε δέ προωρισμένον δια νέον τι άστεροσκοπίον, όπερ θα ιδρωθή επί του όρους του Ουίλσονος εν Καλιφορνία. Εις μόνος φακός του τηλεσκοπίου τούτου στοιχίζει 250 χιλιάδας φράγκα, ή δέ όλη συσκευή ύπολογίζεται εις τρία τέταρτα σχεδόν του εκατομμυρίου.

Πυραμίδς κλειδοκυμβάλων. Οι Αμερικανοί, θέλοντες να καταστήσωσι πρωτοφανή εν τη ιστορία την κατά το προσεχές έτος γενησομένην εν Χικάγφ παγκόσμιον Έκθεσιν, έπνοουσι παντός είδους τεραστιας επιχειρήσεις· ως τουαύτη δέ πρέπει να θεωρηθή και ή έπίνοια ένός κατασκευαστού κλειδοκυμβάλων, όστις σκοπεύει να ιδρωθή πυραμίδα εκ 400 κλειδοκυμβάλων, και να θέσθ εις κίνησιν την γιγαντωδή ταύτην μουσικήν δι' ήλεκτρικής συσκευής, διευθυνομένης ύπό ένός μόνου άνδρός, όστις τουτοτρόπως θα δύναται να παίξθ επί 400 συγχρόνως κλειδοκυμβάλων. Άλλοίμοιον εις τους νευροπαθείς έπισκόπητας τής Έκθέσεως.

Έφημερίδες εν Ίαπωνία. Οι Ίάπωνες ειναί πάντοτε του συρμού. Αύτοι οι άνδρωποι, οτινες κινιζουσι όποιον, οτινες τρέφονται με άρνηξαν, οτινες καταβροχθίζουσι φωλεάς χελιδόνων και ειτα λατρεύουσι την δυσπεισίαν των πινοντες έξαιρετον τίτιον, οτινες πλέκουσι την κόρην των εις μακρόν κλόκαμον και ένδόνται με μέταξιν, αυτοι οι άνδρωποι έχουσι και τας καθημερινάς έφημερίδας των. Απαράλλακτα όπως οι Ευρωπαίοι, αναγιγνωσκουσι και αυτοι τα νέα των έφημεριδων καθ' έκάστην πρωίαν.

Η πρώτη ιαπωνική έφημερίς ιδρύθη τώ 1872 Ίοκαχάμα, σήμερον δέ υπάρχουν ύπερ τας 700 έφημερίδας εν Ίαπωνία.

Αι μικράι πόλεις έχουσι τα καθημερινά φύλλα των, και αι μικρότεροι πόλεις έχουσι φυσάτως έφημερίδας, εν αις δημοσιεύονται αι τρέχουσαι τιμαί τής όρθξης, του τιτίου κτλ., διάφοροι ειδήσεις και νέα τής ημέρας, έτι δέ και μεταφράσεις γαλλικών μυθιστορημάτων.

Πρό του έτυχούς έκείνου έτους 1872, δημόσιοι κήρυκες εφώναζον εις τους δρόμους και διένεμον ζυλίνους πινακας απέχους έπεξηγιασμένους, έφ' άν ήσαν γεγραμμένα ειδήσεις και λεπτομέρεια περι των εκτάκτων και ένδιαφερόντων συμβάντων τής ημέρας. Σήμερον, αι ιαπωνικαί έφημερίδες, έχουσαι συνήθως μέτριον σχήμα, περιέχουσιν ικανήν ύλην, πάντα δέ τα σπουδαία γεγονότα και αυται έτι αι έπιφυλλίδες εικονογραφουνται γενικώς με άρκετά ώραιας ζυλογραφίας.

Εν Ίαπωνία πάντες γινώσκουσι την γραφήν και την άνάγνωσιν, και πάντες αναγιγνωσκουσι μετ' ένδιαφερόντος. Αι έφημερίδες, των όποιων ή τιμή εινε έπικτη εις όλα τα βολάντια, άριθμοισι πλειονας του ένός συνδρομητάς εν έκάστη οικογενεία.

Διά την έκτίπωσιν των έφημεριδων τούτων χρειάζονται περι τας 100 χιλιάδας τυπογραφικών στοιχείων. Αλλά προς έκτίπωσιν συνήθως τινός φύλλου άρκοισι δέκα χιλιάδες στοιχείων. Αφού άναγνώσθ το προς έκτίπωσιν «άντίγραφον» ο πρωτοδιορθωτής εκλέγει τα τυπογραφικά στοιχεία και τα διανέμει εις μικρούς παιδας, οτινες φέρουσιν αυτά τρέχοντες εις το τυπογραφείον. Αλλά μεθ' όλην την εν τοίς έργαστηρίοις επικρατούσαν σύγχυσιν, ή έργασία γίνεται μετá καταπληκτικής ταχύτητος και ακριβείας.

Η έφημεριδογραφία εν Ίαπωνία ύπόκειται εις την έπικρίσιν, ήτις εινε πολύ αυστηρά. Απία έφημερίς, δημοσιεύουσα άρθρον τι άντιβαίνον προς την δημοσίαν τάξιν ή την ήθικήν, παύεται· λέγει ο περι του τόπου νόμος.

Έκατονταετηρίς από τής γεννήσεώς του Ροσσίνη συμπληρουται τή 29 φεβρουαρίου του παρόντος έτους. — Ο μέγας Ιταλός μελοποιός Gioachino Antonio Rossini άνήκει εις την όλιγάρημον χορείαν των εκλεκτών εκείνων, άν ή τέχνη υπερέβασα τά όρια τής εαυτών πατρίδος άντήχησε μακράν εις σύμπασαν την οικουμένην και διήγειρε τον θαυμασμόν και τον ένθουσιασμόν παντός του πολιτισμένου κόσμου. Ο Χάινε άνόμασεν αυτόν «Ηλιον τής Ιταλίας». Και πράγματι οδδαμού ήχησαν τόνοι λαμπρότεροι και χαριέστεροι, οδδαμού μελωδία ζωηροτέρας χαράς και εϋθυμίας ή εν τη μουσική του Ροσσίνη. Έπι Ιταλικού έδάφους, υπό Ιταλικών οφρανόν γεννηθείς και ανατραφείς ειχε την μεσημβρινήν χάριν και εϋτραπέλιαν, και Ιταλικόν κάλλος άπότηραστον εν άνεξαντλήθφ πληρομηγή και αφρονία αι θαυμασία αυτου μελωδία. Παρά το λίκνον αυτου εστάθησαν αι Χάριτες, έπεδαφίλευσαν αυτφ τα άδάνατα δωρά των και χαρμοσόντως εισήγαγον αυτον εις την ζωήν, ής οι άγώνες και αι πικρία δέν έπεσκίασαν το πνεύμα και την καρδίαν του. Πεπραιοκίμενος με φαντασίαν ζωηροτάτην, ήτις οδδέποτε έφαινετο μέλλουσα να έξαντληθή άλλ' άείποτε αυξανομένη, ειχε εν τή διάθεσιν του το ρεθμα των άθανάτων άστεφρευτον ως οδδεις άλλος, έξαιρουμένου μόνου του Μόζαρτ. Εκ των συμπαιρωτών αυτου οδδεις υπερέβαινε τον Ροσσίνη κατά την μουσικήν μεγαλοφυίαν. Οδδενός ή μουσική ειχε μαγευτικότεραν χάριν τής του Ροσσίνη, οδδενός αι μελωδίαί εδέρμευσαν με χαριέστερα και δελτακώτερα δεσμά τών άνθρώπων τα ψυχάς και τας καρδιας. Αλλά και ο κόσμος οδδένα άλλον μελοποιόν μετá πλειονος ενγνωμοσύνης άντήμεψε διά τας χρυσάς και γλυκειάς απατάς, εν αις έβαυκαλάτο υπό τής μουσικής του. Εις οδδένα άλλον ο κόσμος επεκρότησε μετá πλειονος ένθουσιασμού οδδε άνέωξεν εις άλλον οδδένα τας πόλας τής δόξης μετá μεζονος προθυμίας ή εις τον Ροσσίνην. Και οδδεις ποτε ίσχυρός καθυπέταξεν έαυτφ τας ψυχάς και τους λαούς τής γής μετá ταχύτερον και λαμπρότερον θριάμβου ή όσον αι μελωδίαί του Ιταλού μουσουργου κατέκτησαν την Εϋρώπην δια των ειρηνικών αυτών δελγητήρων. Όπως εν Γαλλία ή γαλλική, ούτω και εν Γερμανία εισηγησεν ή γερμανική μουσική ένώπιον τής γελούσεως ίσχύος του ζένου μελοποιού. Και όμως κατ' έκείνον τον χρόνον συνελαμβάνεν εισίτι εν τώ πνεύματι αυτου ο θεός Beethoven τας οφρανίας αυτου άποκαλύψει, και ο Carl Maria von Weber έδωρείτο εις τους Γερμανούς τα γενήσιας γερμανικά μελοδράματα του. Δέν εινε βεβαίως πολύ θαυμαστόν ότι ή εϋτραπέλια και ευκαμψία του ζένου μουσουργου εϋρηστέον τους λιαν ευαισθητούς προς ζένως επιδράσεις Γερμανούς περισότερον ή ή βαθεία και μελαγχολική ποιησις των ίδιων αυτών μελοποιών, έπισθ δέ φυσικόν ήτο ότι ή φαιδρά άγγελία ήν εκήρυσσεν ο Ροσσίνης περί τής μουσικής ως μέσου ήθονής και άπολαύσεως εϋρε πανταχού θερμοτάτους ύπαδοούς. Απόλαυσις, τέρψις ήτο δι' αυτον ή αρχή, ή ούσια και ο σκοπός πάσης ώραιας τέχνης. Η μουσική του εινε περικαλλής γυνή, φαιδρά και εϋφρόνος, ής το μέτωπον οδδερμιαν φέρει φρονιτικός ρυτίδα, ής οι οφθαλμοί δέν θνράνθησαν ποτέ υπό διακρών, ής τα χείλη οδδέποτε εκινήθησαν σκασμαδικώς υπό ήγκαρθου άλογου άλλ' άείποτε άπαστρέπτουσι μεδίλιμα χαράς και εϋθυμίας. Οι τρόποι αυτής ειναί τοίς πάσιν άρεστοί και ή κολακευτική της όμιλία ευκόλως έννοσιτα υπό πάντων. «Ημείς οι Ιταλοί δέν πρέπει ποτέ να λησμονώμεν», γράφει ο Ροσσίνη (τ ή 21 Ιουλιου 1868) προς τον μουσικόν Lanro Rossi, αυτι ή βάσις και ο τελικός σκοπός τής μουσικής εινε ή τέρψις». Φαιδρός φαιδράν παραιτεί την τέχνην, φαιδρόν έδωρει τον βιον. Αν εγεννάτο Γερμανός αντί Ιταλού θα έδωρεί άμφότερα μετá πλειονος σοφρότητος. Αδός ο Ροσσίνης εισε ποτε προς τον Βάγγερ ότι αν ειχε γεννηθή και εκπαυευθή εν Γερμανία, θα απέβαινε τέλειος.

μελοδράματι τφ βασιζομένθ επί των μουσικών θεωριών του Gluck ο αρχαιότερος αυτου συμπολιτής Spontini ειχεν αναλάβη την ήγεμονίαν, ούτω και αυτός παρέλαβε την κληρονομίαν τής αρχαιότερας Ιταλικής σπερας, δι' ήν ίσχυεν εισίτι το καλλιτεχνικόν του Piccini δόγμα, ότι «προς εκδήλωσιν των αισθημάτων έξαρκει μόνη ή μελωδική έκφρασις.» Την διεύθυνσιν ταύτην του Ιταλικού μελοδράματος, εν ή τó αισθημα και ως κυριατέη αυτου έκφρασις ή μελωδία κατείχον άπόλυτον και άποκλειστικήν κυριαρχίαν, ήγαγεν ο Ροσσίνης εις τον ύψιστον βαθμόν τής τελειότητος, εις το μεσοράνημα αυτής. «Πο καλλιτέχνης φύσις. Έλεύθερος ως το πτηνόν εις τους άέρας ήκολούθει την έμνευσιν του, ουχι την οκέψιν· με δραματικάς αξιώσεις και αναδιοργανωτικάς τάσεις δέν έβασάνιζεν ουτε έαυτον ουτε τον ποιητήν του κειμενός, διότι κατ' έκείνην την εποχήν πάν κείμενοι, και το μάλλον άνόητον, έδωρείτο καλόν δια να χρησιμευθι ως φορεύς τής οφρανίας τέχνης· αούαν θεός όποις παίξει τής μάλλες με άστρα» λέγει ο Λίσσι, κούτως έπαυζε με την τέχνην ο Ροσσίνης. Έδχετο πάν ποιημα προσφερόμενον αυτφ υπό του Impresario, μόνον ότι, αν το εθρικός άρα πολλά δαχημον, περιέγεια και αυτον και τον ποιητήν και το δημόσιον, αν έχειροκρότει, και τον έαυτον σου, αν το μελοδράμα άπετύγχανε. Αλλά στε περιήλθεν εις χειράς του εν άριστοδργημα του Σαιξπήρου, έποίησεν έξ αυτου τοδλάχιστον εν άριστοτέχνημα κατά τον ίδιον του τρόπον. Ότε ήθέλησε να συμμορφώθθ την Ιταλικήν μελωδίαν προς τας υπό τής γαλλικής σκηνής όρισθείσας δραματικάς απαιτήσεις, έξέλεξε τον «Ρουλιέλιμον Τέλλον». Το μελοδράμα τούτο φαίνεται ως ή ευγενεστέη προς άνόρθωσιν προσπάθεια πιστοσύνης ήδη σχολής, ως το ήψιστον σημείον εις ό ήτο προωρισμένη τ' αφιχθή, συγχρόνως δέ δσον άπορθ το κείμενον, πρώτη άπόπειρα προς εισαγωγήν δραματικής άνάγκης εις την πράξιν.»

Όσφ μικρά επομένως εινε ή του Ροσσίνη επιδρασις επί τής αναπτύξεως του μελοδραματικού καλλιτεχνήματος εν γενεί, τοσοούφ μεζων εινε ή σπουδαιότης αυτου εν σχέσει προς την μελοδραματικήν τέχνην της ίδίας αυτου πατρίδος. Μη λαμβανομένων υπ' όψην του Χερουβινη και του Σποντινη οτινες ειργάζοντο εν γαλλικφ ρυθμφ έχοντες κλασσικά πρότυπα, ή ένέργεια του Ροσσίνη συγκριλει σπουδαίαν πρόδοον εν τη Ιταλική μελοδραματική τέχνη· δυνάμεθα μάλιστα να θεωρήσωμεν αυτον ως τον δημιουργόν και ως τον μεγαλοφώσεστον τελειωτήν του νωτέρου Ιταλικού μελοδράματος. «Ο,τι ο Bellini, ο Donizetti, ο Verdi και μετ' αυτον πάντες οι μικρότεροι μελοποιοί παρήγαγον, ειναί καρποι δευτέρας άνθήσεως, ήν εκείνος προεκάλεσεν. Αν δέ οι τελευταίοι οδοι συνεμορφώθησαν περισότερον προς τας δραματικάς απαιτήσεις εν συνόλφ, απάλεσεν όμως ή ποιησις αυτών ικανόν μέρος του άμέσου εκείνου δελγητήρου, όπερ διαπνέει τα πρωτότυπα και μεγαλοφυή έργα του Ροσσίνη. «Οδή, μελωδία εινε το πάν εν τη μουσική αυτου, οδδεις δέ καλλιτέχνης μετá πλειονος τέχνης κατώρθωσέ ποτε να μεταχειρισθ ή την άνθρωπινήν φωνήν. Αφού δέ ή μελωδία μόνη άπετέλει το κυριώτατον περιεχόμενον του μελοδράματος, ο άοιδός ήτο φυσικφ τφ λόγφ ο κυριώτατος αυτου φορεύς, εν γενεί δέ χάριν αυτου έφαινετο ύπάρχον το μελοδράμα. Εις μόνην την τέχνην του άδειν, εις μόνην την εκ τής φδής αισθητικήν απόλαυσιν περιέβλεπεν ο άκραωτής πάσας αυτου τας απαιτήσεις. Περι δραματικής αληθείας, περί προσφούς χαρακτηρισμού των προσώπων και φυσικής αναπτύξεως του δράματος ήμισα ένδιεφερότον εν τη αρχαία παρτιδι τής φδής και των αοιδών, τη Ιταλία. Τέλος, πάντες ελάτρευον τον θεϊον μουσουργόν, όστις κατέκλει αυτών τας αισθήσεις χωρίς να καταπονή το πνεύμα και χωρίς να διασειθ βαθύτερον την καρδίαν. — Έπι δεκαετηρίδας ύλας ο Ροσσίνης εκυριάρχει τής Ευρωπαϊκής μελοδραματικής σκηνής. Είτα όμως ήλαττώθη εν Γερμανία το δελγητρον του bel canto, και την λατρείαν του Ροσσίνη διεδέχθη αυστηρότερα κρισις και δικαιοτέρα εκτίμησις τής αξίας και των άδυναμιών αυτου. Εκ των πολωαριθμών αυτου μελοδραμάτων δύο μόνα, τα έξοφώτατα, διατελοδοι μέχρι σήμερον ύπερθώς εκτιμώμενα εν Γερμανία, ο «Barbiere di Sevilla» και ο «Ρουλιέλιμος Τέλλος». Εν αυτοίς ζή ή άκραυφνεστέη και ευγενεστέη ούσια του μεγαλοφούς μουσουργου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ.

Είνε αδύνατον νά ὀρισθῇ ὁ χρόνος τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πετρελαίου ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῆς Πενσυλβανίας, πιθανώτατον ὅμως φαίνεται ὅτι τὸ πετρελαίον ἦτο ἐν χρῆσει παρά τινι φυλῇ προγενεστέρᾳ τῆς τῶν σημερινῶν Ἰνδῶν, διότι ἀνευρέθησαν φρέατα, ἢ μάλλον λειψάνα ἀρχαίων φρεάτων, ὧν ἡ κατασκευὴ ἀποδίδεται εἰς τοὺς καλουμένους Mounds Builders, τὸν μυστηριώδη ἐκείνον λαὸν ὅστις γινώσκεται μόνον ἐκ τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ κατέλιπεν ἐσπαρμένα ἐν τῇ ἀπεράντῳ χώρᾳ τῇ ἀρδευομένῃ ὑπὸ τοῦ Μισσοισσιῆ, τοῦ Μισσοουρῆ καὶ τοῦ Ὀχίω.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς κοιλάδος Oil Creek, καὶ πρὸ πάντων μεταξὺ τῆς Titusville καὶ τῆς Oil City, οἱ πρῶτοι ἀποικοὶ ἀνεκάλυψαν πληθὺς ἐν τῷ ἐδάφει ἐκαρμμένων ὕδων, ἔχουσιν βάθος δέκα πέντε ἕως εἰκοσι ποδῶν καὶ πλάτος ἐπτά ἕως ὀκτώ. Τὰ τρήματα ταῦτα, ὧν τινα ὄριστάνται εἰσέτι, εἶναι ἐσῶθεν ἐπιμελῶς περιτειχισμένα καὶ ἐστηρικμένα διὰ δοκῶν, ἅς τὰ κεκορημένα πετρελαίου ὕδατα προεφύλαξαν ἀπὸ τῆς ἐπηρείας τοῦ χρόνου. Οἱ Ἰνδοὶ ἀποδίδουσι τὴν κατασκευὴν τῶν φρεάτων τούτων εἰς ἀρχαίαν τινὰ πεπολιωμένην φυλῆν, πρὸ αὐτῶν κατοικήσαν ἐν τῇ χώρᾳ, καὶ πολλαχοῦ μνημονομένην ἐν ταῖς παραδόσεσιν αὐτῶν. Ἡ φυλὴ αὕτη εἶνε πιθανώτατα ἡ τῶν Mounds Builders, ὧν αἱ σωζόμεναι οἰκοδομαὶ ἔχουσι μεγίστην ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐσῶτερικὰ τῶν φρεάτων περιτειχίσματα καὶ τὰς στηρικτοὺς αὐτὰ δοκοὺς.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀπὸ ἀμνημονούτων χρόνων οἱ Ἰνδοὶ γινώσκουσι τὸ πετρελαίον καὶ ποιοῦνται χρῆσιν αὐτοῦ, εἰ καὶ ἡ πρώτη ἐγγραφὸς μνησιὰ ἦν ἀνευρίσκουσα περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἀνέρχεται μόλις εἰς τὸ ἔτος 1757. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Γάλλος Μαρκήσιος de Montcalm, διοικητὴς τοῦ φρουρίου Duquesne, διηγείται ὅτι παρέστη εἰς τῆς Ἰνδῶν ἑθνητικῆς ἐστῆρας καὶ τελετῆς τῶν Ἰνδῶν Σενεκάς παρὰ τῷ Oil Creek, καὶ ἐκφράζει τὴν ἐκπλήξιν ἣν ἐνεποίησεν αὐτῷ ἡ θεὰ φλεγόμενου ὕδατος πρῶτον, λιπώδους καὶ κακῶς οἰοῦμαι, ἀναβλύσαντος ἐκ τῶν βωγῶν τῆς πέτρας.

Οἱ Σενεκάς ἀπένεμον τῷ πετρελαίῳ πρὸς ἄλλαις ἀρεταῖς καὶ τὴν ἰαματικὴν τῶν ρευματισμῶν καὶ τῶν πληγῶν δύναμιν. Καθ' ὅρισμένας ἡμέρας τοῦ ἔτους οἱ Ἰνδοὶ πολεμισταὶ συνήρχοντο παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ λιμένος Oil Creek καὶ μετὰ τὰς νενομισμένας θρησκευτικὰς τελετὰς συνέλεγον τὸ ἔλαιον, κατὰ τὸν ἐξῆς ἀπλοστον τρόπον: τὸ ἔλαιον ἐξέρρεεν ὡς ἰδρῶς ἐκ τῶν βωγῶν τῶν πετρῶν καὶ ἔχετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων ἐνεκα τῆς ἐλαφρότητός του. Οἱ Σενεκάς ἤπλωνον ἐπὶ τῶν ὑδάτων τὰ μάλλινα αὐτῶν ἐφαπλάσματα εἶτα δὲ ἐξήγον αὐτὰ ἐμπλεα τῷ ἐλαιώδους ὕδατος καὶ ἀσπρέφοντες αὐτὰ ἰσχυρῶς ἐξέπιεζον τὸ πετρελαίον ἐντὸς ἀγγείων, αἵνα ἐφύλασσον καὶ διετήρουν ὡς πολυτιμὸν θησαυρόν.

Οἱ πρῶτοι ἀποικοὶ μιμούμενοι τοὺς Ἰνδοὺς μετεχειρίζοντο τὸ πετρελαίον ὡς ἰαματικὸν μέσον τῶν πληγῶν, ὅπερ ἐπαλείτο καὶ ἐν τοῖς φαρμακείοις ὑπὸ τὸ ὄνομα «Seneca Oil». Ἐν τινι ἀρθρῷ τῆς ἐφημερίδος Massachusetts Magazine τοῦ ἰουλίου 1791 περιγράφονται αἱ πηγαὶ τοῦ πετρελαίου τῆς χώρας ταύτης, γνωστῆς ἤδη κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὑπὸ τὸ ὄνομα Oil Creek ἐν τῷ ἀρθρῷ ἐκείνῳ λέγεται ὅτι τὰ ἀμερικανικὰ στρατεύματα διερχόμενα διὰ τῆς χώρας ταύτης ἐσταμάτησαν ἐκεῖ, οἱ δὲ στρατιῶται λαβόντες ἔλαιον καὶ τρίψαντες τὰ κατασκευασθέντα αὐτῶν μέλη ἠσθάνθησαν ἀφῆνης μεγάλης ἀνακούφισιν, τινὲς δὲ καὶ ἰάθησαν, ὡς ἐκ θαύματος, ἐκ τῶν ρευματικῶν ἀλληθῶν, ὧν ὦν ἐπασχον. Τινὲς δὲ μάστιχα ἐπιον ἐκ τοῦ ἐλαιώδους ὕδατος, ὅπερ ἐνήργησεν ἐν αὐταῖς ὡς ἐλαφρὸν καθαρτήριον.

Αἱ φωτιστικαὶ ιδιότητες τοῦ πετρελαίου ἐγνωσθήσαν μόλις τῷ

1820. Τοῦτο μαρτυρεῖ ἐπιστολὴ τῆς τοῦ Δρ. Hildreth γραφεῖσα τῷ 1826 πρὸς τὸ American journal of sciences, βεβαιούσα προσέτι ὅτι ἐκ τῆς ἀναζητήσεως ἀλατος ἀνευρίσκεται πάντοτε τὸ ὄρυκτον ἔλαιον. Ἄνδρωπὸς τις λέγει, ἔφραξε φρέαρ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Muskingum ἐν Ohio ζητῶν ἀλμυρὸν ὕδωρ· ἀφικόμενος εἰς βάθος τετρακοσίων περὶπου ποδῶν, ἐνθα ἐνόμιζεν ὅτι εὔρε τὸ ζητούμενον στῶμα τοῦ ἀλατούχου ὕδατος, συνένησε τὸ νάφθα ἦτοι τὸ πετρελαίον, τὸ κοινῶς καλούμενον Seneca Oil, ὅπερ ἀνέβλυσε μετὰ τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος ἐν θαυμαστῇ ἀφθονίᾳ καὶ μετ' ἀπιστέτου ὀσμῆς ἐκ τοῦ φρέατος: «Τὸ ἔλαιον τοῦτο, προσεπάγει ὁ Δρ. Hildreth», παρέχει ἀνεξαντλήτους πόρους ὡς μέσον φωτισμοῦ καὶ ἔχει ἤδη μεγάλην ζήτησιν ἐν τοῖς καταστήμασι καὶ τοῖς πρακτορείοις, παρέχει δὲ φῶς ζωηρὸν καὶ διαυγὲς καὶ δὲ καταστῆ ἀναμφιβόλως χρησιμώτατον ἐν τῷ μέλλοντι ὡς μέσον φωτισμοῦ τῶν πόλεων τοῦ Ohio».

Τὸ φρέαρ ἐκεῖνο μετ' οὐ πολλῷ ἐστέρησεν· ἀλλ' ὅτε βραδύτερον συνέστη ἔταιρεα πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐλαίων τοῦ Oil Creek, ἐνεθυμήθη τὸ γεγονός τοῦτο καὶ ἔφραξε πληθὺς φρεάτων παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Muskingum, ὅπως ἀνεῖρη τὸ ἐν τῇ γῆ στῶμα τοῦ ἐλαιούχου ὕδατος, ὅπερ ἀνέβλυσε ἐν τῷ πρώτῳ ἐκείνῳ φρέατι. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξερουήσεων τούτων δὲν ἦσαν λαμπρά.

Ἀπὸ τοῦ 1850-55 ἡ πόλις τοῦ Πιττσβούργου ἐφωτίζετο ἤδη διὰ πετρελαίου διωλισμένου κατὰ τὴν μέθοδον τὴν ἐφαρμοσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ James Young ἐν Νέᾳ Σκωτίᾳ ἐπὶ τῆς διωλίσεως τῶν ἀσφαλτωδῶν σχιστολίθων· τὸ ἔλαιον τοῦτο ἦτο γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Carbon Oil. Ἡ κατανάλωσις ἐγένετο ταχέως τοσοῦτον σπουδαία ὥστε ἡ παραγωγή τῶν φρεάτων τοῦ Ταρέντου ἐξηντήθη ὀλοτελῶς. — Αἱ δοκιμαὶ αὐταὶ πρὸς διόλιον τοῦ πετρελαίου ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν κεφαλαιοῦχων καὶ τῶν ἐπιχειρηματιῶν ἐπὶ τοῦ νέου τοῦτου φωτιστικοῦ ὕδατος. Ἐκτοτε ἤρξαντο μετὰ σπουδαιότητος εἰς διάφορα μέρη αἱ ἐρευνᾶς πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ πετρελαίου καὶ συνεκεντρώθησαν ἰδίᾳ ἐν τοῖς περιχώροις τοῦ Oil Creek, ἐνθα τὸ ἔλαιον ἀνέβλυζεν ἐκ τῆς γῆς αὐτομάτως· ἡ πρώτη πρὸς τοῦτο ἰδρυθεῖσα ἔταιρεα ἦτο ἡ τῶν J. G. Eveleth καὶ Georges Bissel ἐκ Νέας Υόρκης, ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα Pennsylvania Rock Oil Company. Μέχρι τοῦ ἔτους 1858 ἡ ἔταιρεα αὕτη ἤρκειτο εἰς τὴν αὐτομάτως ἀναβλύζουσαν ποσότητα τοῦ πετρελαίου.

Ἀποὺ ἐξησφαλίσθη ἡ παραγωγή τῆς ἀκατεργάστου ὕλης, ἡσυχολήθησαν περὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς διωλιστικῆς μεθόδου, προσδεδουσίσεως δὲ ταύτης ταχύτατα, παρήγετο ἤδη ἔλαιον καθαρὸν καὶ διαυγὲς, εὐκόλου καὶ οἰκονομικῆς χρήσεως. Συγχρόνως κατασκευάζοντο κατὰλληλοι διὰ τὴν καθῆσιν τοῦ πετρελαίου λυχνία (λάμπαι), πρὸς ἐπιφελῆ χρῆσιν τοῦ νέου τοῦτου φωτιστικοῦ ὕδατος. Βεβαίως τὸ ἔλαιον τοῦτο, ὅπερ ἐκαλεῖτο τότε ἀνδρακέλαιον (Coal Oil), δὲν ἠμοίαζεν ἐντελῶς πρὸς τὸ διαφανὲς καὶ καθαρὸν πετρελαίον ὅπερ μεταχειρίζομεθα σήμερον πρὸς φωτισμόν. Οὐχ ἦτον ὅμως καὶ ἐν τῇ ἀτελείᾳ αὐτοῦ τὸ ἔλαιον ἐκεῖνο ἀπετέλει σπουδαιοτάτην πρόοδον, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ μέσα τοῦ φωτισμοῦ, τὰ τότε ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς κατοικοῖς καὶ ἰδίᾳ τοῖς χωρικοῖς, τοῖς «Settlers», τοῦ ἐσωτερικοῦ, οἵτινες ἔκαον πρὸς φωτισμόν δαυλοὺς ῥητινώδεις, στεατίνης λαμπάδας χειρίστης ποιότητος, ἔλαια ἀσφαλτωδῆ κ. τ. ε. διότι τότε αἱ φάλαιναι καθίσταντο σπάνιαι, καὶ τὸ κητόσπερμα ἦτο πολυτιμὸν. Βραδύτερον, ἀνακαλυφθέντων τῶν ἀναπνευστικῶν φρεάτων (sprouting wells) ἡ βιομηχανία τοῦ πετρελαίου ἔλαβε μεγίστην ἀκμὴν καὶ τὸ νέον τοῦτο φωτιστικὸν μέσον κατέστη εὐδηλότατον. Πλείονα περὶ τοῦ πετρελαίου εὐρίσκει ὁ ἐνδιαφερόμερος ἐν Β'. τόμ. Κλειοῦς σελ. 60.

κ. Ι. Ζ. εἰς Βατούμ. Θῆκαι δὲν ὑπάρχουν πρὸς τὸ παρόν. Τὰ ἄλλα δὲ φροντίσωμεν νά σᾶς σταλάω. — κ. Α. Μ. εἰς Ἀρχάλον. Ἐλήφθησαν. Περὶ τῶν βιβλίων φροντίζομεν. — Κ. Κ. εἰς Τρίν. Ἐλήφθησαν καὶ δὲ φροντίσωμεν πρὸς ἀγοράν καὶ ἀποστολὴν του. — κ. Μ. Σ. εἰς Ἀγκυρὰν. Τὸ γραμματίον ἐλήφθη

καὶ δὲ φροντίσωμεν τὴν εἰσπραξίν του. — κ. Α. Β. εἰς Μιχαῆλ-Ἀβουαλή. Τὸν ὑποδεχθέντα ἡμῖν νέον συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν λίαν κολακευτικὴν ἐπιστολήν σας. — κ. Δρ. Κ. Τ. Ζ. εἰς Σοφίαν. Θὰ εἴρατε ἄλλο. — κ. Στ. Σ. εἰς Βουκουλάσιον. Τὸ βραβεῖον διὰ τὴν λίσαν ἐνός αἰ-

γνίματος λαμβάνει μόνον ὁ πρῶτος λίστης — κ. Μ. Μ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Αἱ βελτιώσεις τῆς Κλειοῦς ἀπὸ τοῦ προσεχῶς ἀπριλίου δὲ εἶνε σπουδαιοτάται, ἡ δὲ ἐξάμηνος συνδρομὴ τῆς φροχ. 15 ἐτήσια δὲ φροχ. 30. Σχετικὴν ἀγγελίαν λαμβάνετε προσεχῶς. — κ. Κ. εἰς Κωνσταντινῶν. Ἐπιστολήν δὲ ἔχετε προσεχῶς.